

neskončnost

ISSN 1854-5262

št. 13 / januar 2013

Bojan Ekselenski:
**Pravljica na sodoben
način**

GLASILO
DRUŠTVA
LJUBITELJEV
ZNANSTVENE
FANTASTIKE IN
FANTAZIJE
PRIZMA

RECENZIJE

Avengers

Star Wars - Darth
Plagueis

ZGODBE

Dolgo pričakovani obisk

Časovni kredit

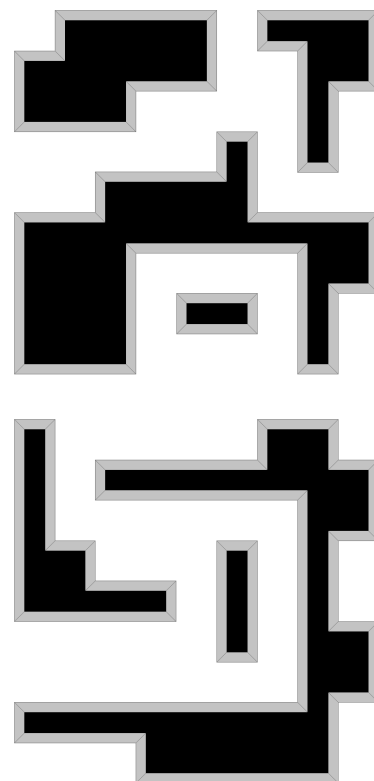
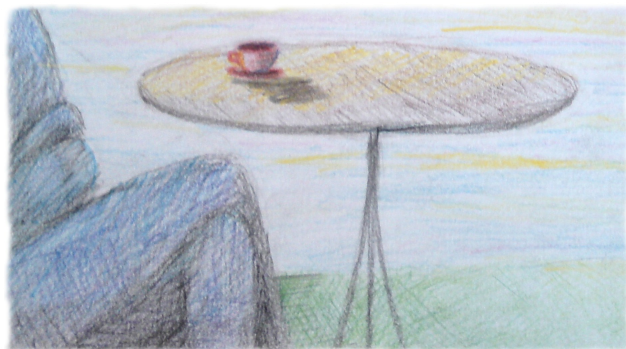
ROBOEXPO

Bojevnik urnega mehanizma

Aja, pa nova
številka
Neskončnosti je
zopet izšla, kdo
bi si mislil

Kazalo

Uvodnik		3
Bojan Ekselenski: Pravljica na sodoben način	ČLANEK	4
Primož Meh: Avengers	RECENZIJA	7
Rhaegar: Star Wars Darth Plagueis	RECENZIJA	8
Vladimir Plateis: ROBOEXPO	ZGODBA	10
Miha Pleskovič: Vedno premalo časa	ZGODBA	19
Bojan Ekselenski: Časovni kredit	ZGODBA	24
Luka Finžgar: Alt	ZGODBA	27
Rhaegar: Lucia	ZGODBA	31
Aleš Škerbinek: Dolgo pričakovani obisk	ZGODBA	34
Martin Vavpotič: Bojevniki urnega mehanizma	ZGODBA	37
Miha Pleskovič: Konec poti?	ZGODBA	39
Martin Vavpotič: The Halfling Campaign	STORY	41
Rebeka Čajo: Prigrizek na senj kresne noči	RISBA	45

Kolofon

Neskončnost, glasilo Društva ljubiteljev znanstvene fantastike in fantazije Prizma
ISSN 1854-5262

števila 13, januar 2013
brezplačni (promotivni) izvod
izhaja četrtletno
PDF format

glavni in odgovorni urednik:
Miha Pleskovič;
lektor besedil:
Miha Pleskovič;
grafično oblikovanje in prelom:
Miha Pleskovič;
naslovnica:
Rebeka Čajo;
ilustracije:
Miha Pleskovič, Rebeka Čajo;

Neskončnost - email kontakt:
neskoncnost@prizma.si
Prizma na spletu - forum:
<http://forum.prizma.si>

Avtorske pravice vseh prispevkov pripadajo avtorjem samim.

Uvodniško besedičenje

Medtem ko to pišem, gledam pred seboj prejšnjo številko Neskončnosti. Dvanajsta cifra je izšla januarja 2009 in vožnja se je s tem tudi zaključila. Od takrat so minila dobra štiri leta. V tem času ni bilo ne duha ne sluha o nadaljevanju in Neskončnost je počasi romala na zaprašene police. Vedno pravim, da raje na prašno polico kot pa v smetnjak, čeprav celotna situacija ne ponuja kakšne ogromne razlike (kot podstrešje pri meni doma, ki mi še danes hrani mnoge pozabljene zaklade, a si ne upam stopiti gor zaradi podgan).

Obrnem stran in takoj me pozdravi zadnje uvodniško besedičenje naše bivše predsednice Tanje Cvitko. Zahvaljevala se je vsem ustvarjalcem, ki so v preteklosti sodelovali pri nastajanju našega glasila, in se obenem tudi poslovila ter prihodnjemu uredniku zaželela veliko sreče pri urednikovanju. Nikoli si nisem predstavljal, da bo to nekega dne namenjeno meni. Tega davnega leta sem si pač mislil, da bo urednikovanje prevzel nekdo iz starejše branže našega društva, a dandanes spoznavam, da sem nenadoma jaz postal del te veteranske skupinice. Šment, se staram. Odkar sem se včlanil v Prizmo, sem vsekakor pridobil nekaj lepih spominov, kot naprimer igranje D&D-ja v Mariboru ali razna skupinska druženja. Seveda sem pridobil tudi nekaj slabih spominov, katerih se najraje ne bi spominjal, a tako je pri vseh stvareh v življenju. Ničesar ni popolno in vsaka stvar ima tudi svojo slabo plat.

Od uvoda dalje mi nato strani glasila kar stečejo čez prste. Nasmemim se stripom Petra Dobaja, z zanimanjem preberem intervju z Joe Abercrombiejem, obnovim znanje zombijad, se nasmemim še enemu stripu in nato še naprej berem, berem, berem. Vmes z očmi še malo postojim, da občudujem lastni prispevek - recenzijo tretjega dela Warcrafta - in se obenem nasmehnem samemu sebi za vložen trud. Kmalu zatem sledijo kratke zgodbe in glasilo se zaključi. Kratko, a sladko. Skorajda že nostalgичno, če bi lahko nekaj, kar se je dogajalo pred komaj štirimi leti, lahko opisal tako.

A za lepšo in jasnejšo prihodnost je potrebno, da vsake toliko časa pobrskamo po naši preteklosti. Dvanajsta številka je prelistana. Sedaj pa k naslednji. Trinajsta številka je izšla. In ko bomo prelistali tudi to, bomo potrpežljivo počakali na štirinajsto. In za njo na petnajsto. Dejstvo je, da je Neskončnost zopet obujena. S skupnimi močmi smo okoli prašne police začrtali pentagram in zavzeli vsak svojo točko elementa. Res je, da smo obredniške halje pozabili doma in večino uroka tekom časa pozabili, a na koncu smo se potrepljali po ramenih in odšli na rundo pijače. Navsezadnje ni pomembno, koliko izkušenj imaš ali koliko ljudi prispeva svoje moči za izgradnjo nečesa, ki ima v srcih vseh naših članov društva posebno mesto. Izkušnje se sčasoma zopet pridobi in vedno se najdejo posamezniki, ki so pripravljeni sodelovati. Pomembna je samo volja in predanost.

In pa tudi, da te kakšen (anti)heroj ne zmoti ravno med obredom.

Miha Pleskovič

PRAVLJICA NA SODOBEN NAČIN

piše Bojan Ekselenski

Sodobna fantazija se je razvila iz klasične fantazije in pravljice. Tovrstnih elementov mnoga sodobna fantazijska dela niti ne skrivajo.

Razvoj sodobne fantazije se je začel pred dobrimi 50 leti. Za pionirja žanra velja J.R.R. Tolkien z, uganili ste, Gospodarjem prstanov (če niste uganili, najbrž ta prispevek berete zgolj po naključju). Od takrat se je žanr razvijal v več smeri. Na eni strani imamo recimo junaške dinastične epe, kakršen je Pesmi ognja in ledu še enega R. R. (ne, ni Rolls Roys), tokrat G. R. R. Martina. Potem je tu saga o najslavnejšem čarovniškem vajencu Harryju Potterju, kjer ljudski letijo ali hodijo med svetovoma pravljic in sodobnosti. Naj še omenim Njegovo temno tvar P. Pullmana, kjer imamo opravka z množico vesolij, po katerih protagonisti se podijo. Tukaj je še mineštra A. Horowitza, zvana Moč petih, kjer se v sodobnost meša fantazijski svet. Mešanic je veliko, pravzaprav se najde nekaj za vsak okus. Smo pač različni. Eni radi jedo burek, drugi prisegajo na dunajca, tretjim se dogajajo pečene postrvi.

Po čem se ta dela ločijo od Mačka Murija, Rdeče kapice ali Pepelke?

NITKA, NIT IN PREPROGA

Klasične pravljice in fantazija običajno nimajo prepletene zgodbovne niti. Vsaka zgodba ima svoj začetek, vrhunec in

konec, praviloma brez posebnih odklonov ali cepitev. Zatorej lahko klasična pravljica sede v bukvice, ki ni debelejši od nekaj 10 do največ kakšnih 250 strani. Sicer pa ... le kdo bi svojemu detetu pred spanjem bral nekaj 1000 strani debelo skladovnico? Preden končate, bo vaše podadolescentno dete že v penziji, a vi na pišekovi njivi.

Kakšen je približen tok klasične fantazije?

Največkrat imamo opravka s slehernikom ali slehernico, ki v sebi nosi neko posebno moč, ki se je ne zaveda. Dogajanje je postavljeno v neko daljno deželo sredi nekega nekoč, tik po zajtrku. Takrat slehernico (ali slehernika), običajno podadolescentno najstniško bitje (12 križcev na plečih je nekakšen skoraj dogovorjen kliše), vrže v dogodivščino, ki v obliki zlobca prileti v ventilator dežele. Dežurni zlobec se polasti dežele, razbije vse trgovine, kjer koristno izrabljajo čas mestne princese, in na junačku in junački je, da skozi različne opravka v službi dobrega (običajno gre za lov na čarobne predmete ali bureke z ekstra močjo) napreduje in na koncu, kot pravi UMF¹, demolira zlobca, se polasti princese ali iz žabca naredi princa. In vsi so srečni do konca dni.

Veliko sodobnih fantazijskih povesti ne zleze kaj daleč od tega modela. A stroka je

¹ Žargonsko UMF, okrajšava od nič kaj elegantno zvenečega Ugly mother fucker - nekoga z ultimativnimi močmi

kljub vsemu našla dovolj razlik med klasični in sodobno fantazijo. Pepelka se pač loči od Gospodarja prstanov. Stroka je v žanru sodobne fantazije našla nekaj značilnosti:

- obseg zgodbe je daljši, ker je pač potrebno pojesti več bureka, najti je treba več čarobnih predmetov, junačevje je nesposobno, založnik hoče kasirati z vlečenjem zgodbe preko vseh potrebnih in nepotrebnih ovinkov;
- poleg osnovne niti je še množica več ali manj ne/potrebnih zgodbovnihi niti, ki se (ali pa tudi ne) prepletajo z osrednjo zgodbo;
- časovni okvir dogajanja je precej natančno podan. Poleg časovne table avtor spacka še celoten fantazijski svet, od prvega zlobca do zadnjega kupljivega jebivetrnika. Znaten del zajetne količine berila takšnega dela obsegajo suhoparni opisi sveta, mitologija, religija, zgodovina, razne kronologije in opisi zverjadi, ki se nastavlja meču junačkov v službi EXP+;
- zgodba se dogaja v:
 - a. zgolj v fantazijskem svetu, ki je natančno definiran (Srednji svet),
 - b. alternativnem času našega sveta,
 - c. v več fantazijskih svetovih, kjer je lahko ali pa tudi ni našega hišnega sveta ali v
 - d. poljubni mešanici naštetega;

- če je avtor resno vzel svoj domišljijiski svet, je na obseg klasične pravljice težko spraviti zgolj uvod v resno dogajanje.

Pri dojetanju, kaj je in kaj ni sodobna fantazija, ne sme biti edino merilo dolžina besedila, temveč tudi njegove značilnosti. Ključni elementi za "uvrstitev" v sodobno fantazijo so:

- struktura zgodbovnihi niti,
- natančno izdelan fantazijski svet in po potrebi odnos tega sveta do našega sveta ter
- jasna kronologija.

Poglejmo primer. Recimo, da uporabimo kar Gospodarja prstanov. Tam se plete množica niti, kakšna je tam tudi brez vsakršnega vpliva na celoto. Dogajanje je postavljeno v natančno definiran svet z lastno zgodovino, mitologijo in drugim. Kronologija je silno natančna.

Tuji trg se kar fino masti z deli sodobne fantazije. K nam pridejo samo najbolj znani izdelki, največkrat v režiji Mladinske knjige. Gospodar prstanov (Gnosisova izdaja je bila nepopolna) Harry Potter, Pesmi ledu in ognja, Zemljemorje in Njegova temna tvar so njene najočitnejše izdaje.

Kaj pa domači avtorji?

V zadnjih petih letih je nastalo kar nekaj fantazijskih povesti. Najprej je leta 2007 prišlo delo Sama Petančiča Amon Kath: Pota magov. Od načrtovane trilogije je

ostala samo monologija. Zgodba se bere kot scenarij RPG igre, ki bi se lahko razvila v sodobno fantastično povest.

Nekaj mesecev kasneje je bolj po partizansko izšlo delo *Vitezi in čarovniki: Indigo otroci izpod parkljev* avtorja tega prispevka. Gre za prvi del trenutno edine slovenske sodobne fantastične sage, ki je konec leta 2011 (fizično na začetku 2012) dobila otipljivo nadaljevanje.

Mariša Ogris je leta 2009 spisala obsežno delo *Sence Niverona*, ki takisto sodi v klasično fantastično, a za malce odraslejšo publiko. Največ bodo od nje odnesli starejši od štirinajst let. Avtorica pesni nadaljevanje in glede na kvaliteto prvenca upam, da bo ugledalo luč dneva.

Leta 2010 je Mladinska knjiga izpljunila novce za profesionalni izdelek, ki ga je spisala Mateja Blažič (hči Mileve Blažič, znane profesorice). Izdelek *Varuhi skrivnosti: Obzidano mesto* je klasična fantastična za mladež med desetim in štirinajstim letom starosti. Tudi naslednja knjiga, naslovljena *Otok vračev*, se uvršča v isti žanr. Starejši od 14 let v zgodbi in zlasti načinu njenega podajanja ne bodo našli veliko veselja. Čakamo še tretji del trilogije, ki bo predvidoma izšel letos.

Leta 2011 in na začetku 2012 smo dobili še štiridelno serijo *Varuhi od Tanje Mencin*. To obsežno delo je blizu sodobne fantastične, a zaradi pomanjkanja natančne definicije sveta dogajanja (ni zemljevida, zgodovine in še česa), kronološke umestitve in ne preveč zgodbovni niti sodi med klasično fantastično.

Konec leta 2011 smo dobili tudi odlično fantastično povest Andreja Ivanuše z naslovom *Svetodrev*. Gre za okusno zmes ZF in F. Držimo pesti za nadaljevanje.

VITEZI IN ČAROVNIKI

Vitezi in Čarovniki so upravičeno prvi in trenutno edini domači sodobni fantastični projekt. Zasnova zgodbe sledi klasičnim. Tu ni kaj izumljati, saj so toplo vodo izumili že najmanj Stari Rimljani. Na eni strani imamo slehernika, na drugi sile zla, ki želijo iz pečene piške narediti plesnivo žolco. Dogajanje je postavljeno v naš svet bližnje prihodnosti (*Indigo* se začne 2065, *Indigo* novi svet pa leta 2068) in svet iz paralelnega vesolja, imenovan *Drugotnost* (*Elem Jered* v jeziku domorodcev). Ta *Drugotnost* ima svojo lastno zgodovino, mitologijo, religijo, magijo z lastno floro in favno. Tudi v *Drugotnosti* so jasno postavljeni časovni okviri, med dodatki druge knjige je kronologija kraljev. Za boljši otip te druge realnosti je še poseben jezik, prisoten je zemljevid in še nekatere drobnarije. Skratka, pogoju glede kraja in časa dogajanja je zadoščeno.

Jakob J. Kenda² je sicer postavil pri definiciji sodobne fantastične tudi število znakov. Temu oporekam, saj sodobno fantastično definira še kaj drugega, ne pa dolžina dela. Sicer pa je izšla druga knjiga *Vitezi in Čarovniki: Indigo novi svet*, da saga ustreza tudi »Kendini dolžini«. Knjiga *Vitezi in Čarovniki: Votlina skrivnosti* je pri lektorju, a nekje po spletu se valjajo še *Vitezi in Čarovniki: Prekrat*, *Vitezi in Čarovniki: Zadnji boj Zeolije* in novela *Vitezi in Čarovniki: Duhovi Aldeverga*.

² Jakob J. Kenda: *Fantastična literatura* (MK 2010) - priredba doktorske disertacije

Film **Avengers**

piše Primož Meh

Maščevalci so prišli na filmsko sceno, ko je po zaključnih napisih v Iron Manu prišel na zaslone sam Samuel L. Jackson (upodobljen kot Nick Fury) in rekel Starku, da ni edini superheroj. Z uspehom Iron Mana je tudi studio Marvel dobil dovolj zagona in dokončno napovedal, da bodo svojega paradnega konja predstavili na veliko platno. Ker so Maščevalci skupina zelo velikih osebnosti, je bilo seveda potrebno v vmesnem času pripraviti zgodbe junakov. Iron Man je predstavil Tonyja Starka (Robert Downey Jr.), agenta Coulsona (Clark Gregg), Nicka Furyja (Samuel L. Jackson) ter O.B.O.D. (S.H.I.E.L.D.) organizacijo, ki stoji za projektom Maščevalci. Stark je v The Incredible Hulk iskal Brucea Bannerja aka. Hulka (takrat še Edward Norton, ki ga je v Maščevalcih zelo uspešno nadomestil Mark Ruffalo), Iron Man 2 pa je vpeljal v igro še Črno vdovo (z glasom in posebej stasom Scarlett Johansson) in namignil tako na Kapetana Ameriko (Chris Evans) kot Thora (Chris Hemsworth), ki sta v kino udarila slabo leto pozneje. Vmes so v celoten projekt vpletli še Jossa Whedona (Buffy The Vampire Slayer - serija, Firefly in Serenity, Dr. Horrible's Sing-Along Blog), ki je prevetril scenarij in prevzel vajeti režije. Tako je bil oder pripravljen ter Maščevalci so lahko poskusili s svojim prvim udarcem. In udarili so kar konkretno. V prvem koncu tedna so dosegli najboljši izkupiček do sedaj, po manj kot štirih tednih so na četrtem mestu

lestvice v ZDA in po svetu, za povrhu pa zgleđa, da še niso končali.

Ko se vse skupaj prične, za trenutek pomislimo, da se pred nami odvija Thor dvojka, ki zajema doktorja Selviga (Stellan Skarsgård), agenta Bartona oz. Hawkeye (Jeremy Renner), Furyja, kozmično kocko in hip zatem še Lokija (Tom Hiddleston). Slednji sune kozmično kocko, s svojo »magijo«
zacumpra Hawkeya in Selviga ter med odhodom implodira celotno bazo O.B.O.D.a. Nick Fury v odgovor oživi Maščevalce, v nasprotju z željami njegovih nadrejenih. Starka obišče agent Coulson med prenavljanjem Starkovega stolpa in ga zvabi s Selvigovimi načrti, Nataša oz. Črna vdova izbrska Bannerja v revnih četrtih Indije (kar so določeni Indijci to vzeli za prikazovanje Indije kot obubožane in nerazvite države) in na koncu še sam Fury vpokliče Kapetana. Loki medtem seveda ne počiva in napade gala prireditve v Stuttgartu, kar je bolj ali manj slepilni manever, da omogoči agentu Bartonu nemoteno krajo potrebnih sestavin. Loki se preda Iron Manu in Kapetanu, a transport ujetnika v bazo O.B.O.D.a zmoti Thor, ki je prenehal srebat medicino in je prišel ustavit polbrata. Par butanja betic med Kapetanom, Iron Manom in Thorom kasneje je celotna nedelujoča družinica zbrana (z izjemo Hawkeya) in žur se lahko prične. Vsak od junakov mora narediti svoje potovanje, da na koncu lahko kot dobra ekipa rešijo svet (če mislite, da je tole kvarnik, raje pojdite gledat kak drug film).

Tukaj se pokaže izjemna Whedonova roka. Kljub temu, da se ukvarja s takšno megalomansko zgodbo in ima štiri iz težke

kategorije ter dva iz zgornje srednje, še vedno najde čas za stranske like, tako da gledalcu ni vseeno, kaj se zgodi z njimi. Toda po drugi strani se grožnja, ki jo predstavljajo Loki in njegova vojska, nekako razvodeni ob prisotnosti nadmočne superherojske ekipe. Čeprav so heroji zabavni, na trenutke smešni in slaboritni (Hulk odpihne vse ostale v tem pogledu), so Loki in družba šmentano klišejski. Dokler je na strani zlobnih Hawkeye, še nekako gre, a ko se invazija sčasoma prične zares ... Edini trenutki, ko se gledalcu zdijo heroji zares v nevarnosti, so samo takrat, ko se borijo med seboj, medtem ko zlobneži očitno niso prebrali navodil za uspešno invazijo. Saj ne, da bi bil film slab ali dolgočasen, zadeva je zabavna in med stripovskimi predlogami v samem vrhu produkcije. Dialogi in enovrstičnice so zabavne in zapomnljive, akcija je resda zelo »over the top«, a kljub temu verjetna (vključno s Črno vdovo, ki je bila v Iron Manu 2 precej »kaj-hudiča-je-tukaj-verjetnejše«) in tisti dve uri plus mineta kot bi mignil. Med heroji velja še posebej izpostaviti Brucea Bannerja aka. Hulka, ki si zasluži vsaj še kakšen film poleg njegovega edinega istoimenskega naslova.

Maščevalci si v vseh tehničnih pogledih zaslužijo odlične ocene, od igralcev velja morebiti pograjati le Hiddlestona (Loki), ki tokrat ni tako »not' padu«. Večji minus si zasluži zgodba, ki je malo preveč predvidljiva (oziroma je sploh ni), čeprav vse klišeje (ki jih je, roko na srce, ogromno) izvede z odliko. Ko bo tole objavljeno v Neskončnosti, bo na voljo že paket »Prve faze« Marvelovega vesolja, ki bo vseboval Iron Mana, Iron Mana 2,

Neverjetnega Hulka, Thora, Kapitana Amerika ter seveda Maščevalce. Paket bo na voljo tako v običajni kot tudi v zbirateljski izdaji (s svetlečo kozmično kocko), s čimer dobimo paket boljših stripovskih filmov. Upajmo, da bo »Druga faza« vsaj tako zabavna. Aja, in prosim še Hulka z Ruffalom ter sposobnim režiserjem in scenaristom.

James Luceno
**Star Wars:
 Darth Plagueis**

piše »Rhaegar«

Kdo manipulira z manipulatorji?

Merchandizing produkti iz Star Wars franšize se običajno prodajajo sami od sebe, tako da odgovornim ni pretirano potrebno skrbeti za doseganje ravni odličnosti. To še najbolj ponazarjajo razvlečene serije iz obdobja Legacy/Fate of the Jedi, ki je kratkomalo samo ena velika soap opera z emo superheroji, a jih hardcore fani še vedno razgrabijo ne glede na splošni primanjkljaj kvalitete. Podobno velja za animiranko Clone Wars, ki vsakotedensko posiljuje canon in še kar ne kani nižati standardov. Zato je toliko lepše videti, da sem in tja kdo vseeno spravi skupaj nadpovprečno dober produkt, ki po eni strani zadovolji želje in pričakovanja največjih navdušencev SW okolja, še posebno kar se tiče pravilne umeščenosti in skrbi za pravilno karakterizacijo, prav tako pa tudi po čisto literarni plati izstopa iz večine pogrošno spisanih novel.

Zlohotni veleumi, ki skrivoma manipulirajo gospodarstvo in politiko (vse kakopak za izpolnitev nekih višjih ciljev) so zadnje čase osrednja tema SW knjig. Po Revanu, osrednjem liku priznane računalniške igre Star Wars: Knights of the Old Republic, je svojo knjigo dobil še Darth Plagueis, v filmski tretji Epizodi omenjeni veleum, ki je kot mentor Palpatinu stal za nešteto nadrobno načrtovanimi podrobnostimi, ki so peljala v dogodke iz prvih treh predfilmov.

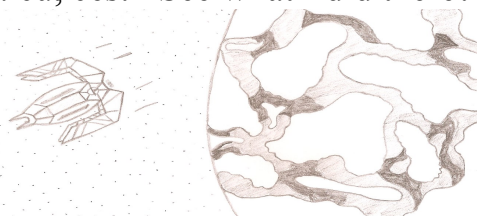
Za razliko od Revana, kjer Karpysbyn veliko prostora porabi za nepotrebne stranske like in od bogu-za-ritjo vzetega nadmočnega zlobca, ki smrdi po fanfiction pretiravanju, se Luceno izogne večini pasti, ki jih predstavlja tovrsten projekt. S svojim pripovedovanjem doživeto, a uravnoteženo predstavi zakulisne mahinacije dveh nadmočnih Sithov, ki s podtalnim vplivanjem na bančne, gospodarske in politične tokove poskrbita za galaktično krizo.

Vsebinsko je knjiga uravnoteženo razdeljena na Plagueisova in Palpatinova poglavja, več prvega na začetku in več drugega proti koncu. Vmes pa za razliko od večine drugih SW knjig ni vsiljenih nobenih nadomestkov za Hana, ki bi služili zgolj za pogrošne subplote in zapolnitvi prostora. Piratska posadka na začetku je že skoraj kazala v to smer, a je vse skupaj izpadlo kot le način, da je Plagueis poverbal njihovega medicinskega droida. Stranskih likov je za delo, ki časovno obsega par desetletij dogodkov, kakopak obilo. James je poskrbel, da so poleg likov iz uradnih filmov uleteli tudi drugi knjižni in stripovski. Bralcu seveda ni potrebno

predhodno prebrati celotnega SW opusa, vendar je priporočljivo poznati vsaj Lucenovo mojstrovino Cloak of Deception, Darth Maul: Shadow Hunter in Dark Horsovo stripovsko serijo Republic.

Medtem ko je npr. Zahnov SW opus podobno izvrsten, a potreben konkretnega slovničnega fanedita, saj je pri njem vsak dan »talk-like-a-pirate-day«, se Luceno zgledno odreže tudi glede oblike, predvsem konkretnega, a tekočega opisovanja in doživetih dialogov. Le-ti resnično pričarajo tisti pravi SW občutek, ki drugod tako pogosto umanjka. Morda edina pomanjkljivost je manjko konkretne akcije, saj je poudarek na manipulaciji in zakulisnem nadzoru.

Četudi gre v nekaterih odsekih le za obnavljanje že znanih dogodkov iz drugih knjig, stripov in filmov, Jamesu Lucenu še vedno uspe z določenimi zasuki vdihniti svežino in nepredvidljivost, ob tem pa podati koprenasto zastrte odgovore na vprašanja, kot so Anakinovo spočetje, učinki SiloStrele^(tm), naročilo vojske klonov in nenazadnje nesmrtnosti, za katero se je Plagueis tako zelo pehal. Dialogi, postranske omembe, déja vu scene, biblijski termini, celo naslovi posameznih poglavij, v vsem tem je čutiti Lucenov pretanjen čut za kontinuiteto in pravo mero. S tem odgrinja doslej zastrta poglavja vedno širšega SW vesolja, a ne po liniji najmanjšega odpora, temveč domiselno in zvito, kakor da bi pogledoval proti bralcu, češ: »See what I did there?«

ROBOEXPO

Avtor: Vladimir Plateis

Nekega popoldneva sem naletel na sejem tehnike, točneje sejem uporabne in splošne robotike. Ko sem v vrsti stopal proti blagajni, kjer so prodajali karte (ob tem zastarelem načinu sem bil kar nekoliko razočaran), sem opazil, da se večina obiskovalcev nenavadno odziva ob nakupu karte, saj so vsi dobesedno zijali v nekaj skozi linico blagajne. Ker od strani ni bilo moč ničesar videti, sem sklepal, da je prodajalec robot ali vsaj neka logična, govoreča mehanska naprava, ki prodaja karte. Nestrpno sem se pomikal v vrsti do blagajne in bil vedno znova presenečen nad vsakršnim kupcem karte, ki je odreagirал, kot bi karte prodajal vsaj Predator, Terminator ali pa morda čisto navaden ventilator. Bil sem na vrsti in se nekoliko strahoma zazrl skozi linico v pričakovano mehansko obličje, ki mi bo prodalo vstopnico. Res je notri bilo obličje, vendar živo in ne mehansko, žensko obličje, ki mi je vzelo sapo in dar govora. Zijal sem v njo in se sploh nisem zavedel svojega početja, kar je sigurno trajalo 10 sekund. To sicer časovno ni dosti, v konverzaciji pa takšna molčečnost in izbuljenost, kar sem zagotovo imel, kaže na bebca ali resno psihično motnjo. Končno sem spregovoril, še prej pa požrl debelo slino in postal ves rdeč.

»Eno karto,« sem skoraj nemo rekel ženski, ki je sedela notri.

Brez besed mi jo je prodala in jaz sem se še vedno ves zardel hitro odstranil izpred blagajne. Moja odzivnost bi lahko bila posledica tipične zmedenosti ob pogledu na neznosno lepotico, ki pa to žal ni bila, ampak je v kabini sedela tako grda in debela ženska, za katere vrsto je že v mojem času znani ljudski godec Dani Rajh odkril odlično frazo: »Teška baba, prava bajsa, puno špeha, malo majsa«. Kasneje nisem bil več prepričan, da je dejansko šlo za pravo živo bitje. Bolj sem se nagibal k temu, da je šlo za biotehnični poskus, ki se je sfizil.

Razstavni prostori so bili polni tehnike, od pametnih gospodinjskih in industrijskih strojev do mehanskih kopij človeka. Pričel sem pri hišnih tehnologijah. Hladilniki so s pomočjo novih živilskih kod, v katere je bil vnesen podatek o trajanju živila, sproti izpisovali in prikazovali na lastnih zaslonih količino nekega živila in do kdaj ga je potrebno porabiti. Demonstrator je obiskovalcem predstavil poskus: v hladilnik, kjer je že bilo nekaj živil, je postavil kos zapakirane klobase. Pravzaprav jo je porinil skozi nekakšno linico in v naslednjem trenutku se je zgornji del sprednje strani hladilnika, kjer so običajno vrata, spremenila v virtualni regal z vsemi živili, ki so bila v hladilniku. Površina hladilnika se je spremenila v ekran z sličicami vsebine. Dotaknil se je sličice klobase in na displeju so se prikazali podatki: *Goveja šunka, teža 36 dag, rok poteka - 15*

dni. Nato se je zopet dotaknil iste sličice, v hladilniku je nekaj zaškrtalo, nekje se je formirala linica in skozi njo je hladilnik na pladnju pomolil klobaso! Demonstrator jo je vzel v roke, odpakiral, odrezal par rezin in jih ponudil občinstvu, nakar jo je vrnil na poličko in le-to nalahno porinil nazaj. V trenutku je izginila v hrambo, na displeju pa so se prikazale nove cifre: *Goveja šunka, 30 dag, rok poteka - 5 dni*. Ob spremembi dnevov sem se vprašal, ali je hladilnik izračunal, kako dolgo bi še lahko trajala klobasa ob pravkaršnji porabi ali pa je upošteval dejstvo, da se odprto živilo hitreje kvari. Na ta pomislek nisem dobil odgovora, kajti eden izmed obiskovalcev je s seboj imel jabolka in je sadeže dal predstavljalcu. Ta jih je kot prej klobaso porinil skozi linico, za katero ne vem kako in kje jo je našel. Hladilnik je spet nekaj škrtal in kmalu postregel s podatki: *3 zrela jabolka, sorta jonagold, trajnost - 28 dni*. Obiskovalec je izustil: »Za crknit«, nakar se je v hladilniku pričelo nekaj dogajati. Jabolka na zaslonu so pričela utripati, v sami napravi se je slišalo nekakšno pridušeno škrtanje. Še sam predstavnik firme je izgledal presenečen in zmeden. Zagotovo je skozi njegovo glavo šlo isto kot skozi mojo - pa ne, da se je ta drek pokvaril? Že naslednji hip pa se je odprla nevidna linica in na njej se je pojavilo eno izmed treh prej vstavljenih jabolk. Tako promotor opreme kot lastnik jabolk in seveda vsi ostali smo presenečeno gledali, kaj se dogaja. Tedaj je hladilnik pojasnil. Izpisal je naslednje sporočilo: *Pozor! Živež - jabolko sorte jonagold je bio oporečno! Vsebuje živ organizem! Po programskih algoritmih hranilnik živil ne sme vsebovati živih bitij! Prosim, upoštevajte navodila! Hvala za sodelovanje*. Hkrati se je pojavila še rentgenska slika jabolka s črvom v njem in izpisanimi koordinatami, kje natančno se nahaja. Prisotno občinstvo je pričelo ploskati, možakar, ki je kupil jabolka, pa je robantil, da živim ljudem sploh ne moreš več zaupati in bo od vodstva trgovine, kjer je kupil oporečni sadež, zahteval, da le-te odtlej prodajajo hladilniki.

V naslednjem delu razstavnega prostora je bil prikaz avtomatizirane kuhinje. Ob steni je tesno eden ob drugem stala kopica bleščeče črnih elementov (barva, ki je to poletje bila v modi), za katere nisem vedel, kaj predstavljajo. Skozi demonstracijo sem skapiral, da gre za hladilnik, štedilnik, pomivalni stroj, shrambno omaro in element s posodo. *Kuhinja za mrtvece*, sem pomislil ob meni odklonilni črni barvi. Vsi deli kuhinje so bili med seboj povezani, centralni del pa je bil štedilnik. Na steno je bila projicirana shema te avtomatizirane kuhinje. Iz nje je bilo videti, da so elementi povezani z nekakšnimi cevmi, tekočimi trakovi, mehanskimi rokami, vzvodi in številnimi drugimi tehnološkimi pripomočki, katerih nisem poznal. Demonstrator je pojasnjeval: »Spoštovani obiskovalci. Čast mi je predstaviti najnovejšo avtomatsko kuhinjo. Odslej lahko kuha tudi popolni laik, človek brez okusa, kot tudi slep ali gluhi. Nikoli več se vam ne bo primerilo, da bi se vam hrana prismodila ali da bi se vam mleko ob zavretju sprehodilo po kuhinji. Vse to in še več vam ponuja zadnji model kuhinje Kirka. Vaša naloga je le, da skrbite za zalogo živil, katere kuhinja avtomatsko uporablja za pripravo jedi. V računalnik je vnesenih preko 1000 receptov - seveda lahko vnašate popolnoma svoje - vi se odločite za naprimer kislo juho, jo izberete in potrdite pripravo za želeno število oseb, naprimer dvanajst.«

Pri tem je s pogledom ošvrknil obiskovalce za približen izračun degustantov. »Izbral sem eksotično jed, ki je le na redkih jedilnikih.«

Med razlago so se na stenskem zaslonu spreminjale sličice in dotaknil se je ikone z napisom kislja juha in v nizu elementov je pričelo nekaj šumeti. Slišali so se premiki, na zaslonu pa smo lahko spremljali, kako so se posamična živila pričela pomikati nekam proti sredinskemu elementu, ki je očitno bil štedilnik. Kmalu se je izpisalo. Jed bo končana čez 6 minut.

»A, to pa ne bo držalo!« se je takoj oglasila neka starejša gospa. »Že 40 let sem poklicna kuharica in dobro vem, kako dolgo se pripravlja kislja juha,« je glasno razgalila neznanje novodobnih kuhinjskih komponent, ki si domišljajo, da obvladajo skrivnosti kulinarike.

»Verjamem, gospa,« je skušal oporekati predstavnik firme. »Toda veste, tehnika gre naprej in dandanes je marsikaj drugače kot pred 40 leti.«

»Kislja juha se v tem času ni prav nič spremenila,« je gospa trdovratno nasprotovala. »In v šestih minutah, kolikor je vaš plehnati kuhar napisal, da rabi za pripravo, se ne bo niti voda segrela, kaj šele, da bi se skuhale svinjske nogice. In to za dvanajst oseb!«

Gospa je s svojim nastopom vzbudila pozornost prisotnih. Promotor je lahko zardel in pomirljivo dejal: »Gospa, že čez 5 minut boste lahko vi in vsi prisotni poskusili našo juho in prepričan sem, da boste spremenili mnenje!« Med publiko je završalo in slišati je bilo različne komentarje.

»Sigurno je že vnaprej pripravljena, zdaj bo samo pogreta,« je bilo slišati.

»Ne le ta, v teh kištah je prostora za trideset ali pa celo petdeset kotlov, sedaj pa nas bo ta fopal z 'wonder cookwoman' instant heroino,« je bil skeptičen nek mlad mož.

Promotor je ob teh besedah vzel nekakšnega daljinca v roke in pritisnil nekaj gumbov, nakar so se vsi deli kuhinje pričeli odpirati, da je bilo moč videti vso drobovje, ki je bilo sočasno prikazovano s projekcijo na steno. Dva elementa sta bila do vrha naphana z raznimi živili, od katerih je bil eden hladilnik in zamrzovalnik. Razkrita je bila notranjost pomivalnega stroja, prav tako pečice oziroma štedilnika in še nebroj raznih kuhinjskih strojčkov, ki so vsi bili nekako med seboj povezani. V enem elementu se je trlo posode. Da bi tu bilo skritih še 30 ali več kotlov s po nekaj litrsko vsebino vnaprej pripravljenih jedi, je bilo malo verjetno.

Ljudje so si medtem radovedno ogledovali notranjost popolnoma avtomatizirane kuhinje, stara kuharica pa je trosila modrosti svojih izkušenj: »Če nogice niso dovolj

kuhane, jih niti pes noče jesti! Škoda, da nimam svojega Robocopa s seboj, lahko bi vam ga priporočila za degustatorja!«

Predstavniki firme kuhinj se je milostno oglasil: »Gospa, pogledjte, samo 2 minuti še! Morda juha res ne bo po vašem okusu, vendar kot sem že dejal, čas...«

»Glejte ga, že jemlje nazaj!« ga je zmagovalno preglasila. »Vsak, ki je kadarkoli poskusil mojo kislo juho, je potrdil, da takšnega gurmanskega presežka še ni jedel! Ni dosti manjkalo, pa bi celo Kuharski muzej Amsterdam odkupil en kotel moje juhe in jo konzerviral za večne čase!« se je pohvalila.

Promotor je skušal ugoditi obiskovalki s vprašanjem, katerega je res morda nekoliko nerodno formuliral: »In zakaj ni?«

Gospa je seveda popolnoma napačno razumela vprašanje in nasprotnika srepo pogledala ter še bolj sikajoče odvrnila: »Zakaj ga ni? Zakaj ga ni?! Mislite, da zato, ker ni bil dovolj dober?! Ne! Problem je bil v transportu!«

»Kako, v transportu?«

»Sodelovala sem na mednarodnem kuharskem tekmovanju v Tokiu, kjer je moja juhica dobila najvišje ocene. Predstavniki muzeja so mi predlagali odkup, a za transport, da se namreč ne pokvari, bi morala dodati emulgator E 34586, konzervans KZ 44423, pa še neki derivat stabilnosti DS 66784, kar bi po mojem mnenju spremenilo okus župe. Da bi nekdo po sto letih, ko bi imel čast probati najslavnejšo kislo juho v zgodovini Zemlje, trdil, da nisem znala kuhati, sem raje do smrti prikrajšana za sicer kar močan libido!« Pri tem se je pomenljivo ozrla po prisotnih in ne vem od kod se mi je vrnila grda misel o dopolnilni dejavnosti njenega psa.

Tedaj so se oglasili zvoki poročne koračnice, kar je bil znak, da je kuhinja zaključila s pripravo naročene jedi. V enem izmed elementov se je odprla linica in iz nje je pridrsala dvometrska deska s tekočim trakom, na katerem so se počasi pomikale skodelice z že nabasano kislo juho. Moram reči, da je vonj povsem odgovarjal klasični kisli juhi.

Prva je ob traku seveda bila zavržena kandidatka kuharskega muzeja, ki je že po drugi žlici zaužite vsebine glorificirala: »Kje pa je lorbek?«

Promotor je skoraj prestrašeno vprašal: »Kakšen lorbek?«

»Lorbek, mar ne veste, kaj je lorbek? Lovorov list! Niti ga ne vidim, ne vonjam in ne okušam! Brez lorbeka kislja župa ne velja nič! Še moj Robocop bi se užaljen obrnil v stran, da ne omenjam geste zaničevanja, ki jo sicer psi opravljajo po vogalih!«

Promotor je skušal preslišati nizkotne opazke in se je osredotočil na bistvo. »Gospa, vi bi vendar to morali vedeti, da lovorjev list, khm ... torej lorbek kot rastlina že 20 let nikjer več ne uspeva. Uspešno ga nadomešča koriander.«

Drugi degustatorji so navdušeno jedli 'fast food' kislo župo in niso prav nič pogrešali t.i. lorbeka ali oporekali koriandru. Ob omembi koriandra se je ex-kuharci številka ena glasno zaletelo, da je pričela kašljati.

»Kdaj pa ste nazadnje pripravljali kislo juho?« jo je vprašal promotor, ko se je odkašljala.

»Leta '34!« je brez razmisleka odgovorila, pri tem pa z očmi zavila proti stropu. »Koriander?! Pa to je podobno, kot bi v rizi-bizi namesto graha dal kroglične ležaje!«

Njeno izrazoslovje je pokazalo, da ji tudi tehnologija kot taka ni povsem tuja. Morda je honorarno opravljala še avtomehničarska dela, vendar tega nisem izvedel. Promotor je hrabro preslišal neumestno opazko in se osredotočil na svoje vprašanje: »Leta '34, pravite? Vidite, takrat je lorbek še rasel,« je pomirljivo zaključil.

Zmotno je mislil, da bo s tem gospo pomiril, saj je vnovično zakurlbala (res je morala biti še avtomehanik): »Kisla župa brez lorbeka ni kisla župa! Pa tudi kosti, e-e ... nogice so še trde, saj sem vam rekla, da se ne morejo zmehčati v šestih minutah!«

Ravno tedaj sem prišel do traku z juho, odkoder mi je pred nosom nekdo sunil zadnjo porcijo. Razočaran sem divje odšel dalje, ne meneč se več za kulinarčno razpravo o lorbeku in koriandru.

V sistem kopalnic sem se ozrl le mimogrede, saj mi osebna higiena nikoli ni bila pretirano blizu. Vode (razen ognjene) sem se vedno na široko ogibal, kar je morda tudi razlog, da sem še vedno samski. Izrecno gre za špekulativno razmišljanje, saj smatram, da posedujem serijo atraktivnih atributov, ki pa jih ženski svet nekako ne opazi, nekaterim pa so tudi moteči. Če začnem pri fizičnih lastnostih, sem nenavadno lep, vendar je okolica slepa za mojo lepoto. Enkrat so me resda pomotoma lovili po živalskem vrtu misleč, da jim je opica ušla iz kletke. Ampak takrat sem bil še majhen in pediater je tolažil mojo mamo, da bi morala biti ponosna name, saj sem redek primer, pravzaprav kar živ dokaz, da se je dejansko odvil proces evolucije in da se bom kmalu spremenil v človeka. To se je s puberteto resda izravnalo, a pretirana poraščenost je žal ostala. Za frizerja in depilacije še zmeraj porabim pol plače. Ko me ženske vidijo golega, nekaterim poskoči libido v napad name, se je pa primerilo, da je katera tudi pobegnila. Nadalje, inteligenca. Nekoč sem v šahiranju z računalnikom le-tega spravil v takšen bad, da si je zjebal vse registre in se ga nikakor ni več dalo popraviti, šel je direktno na odpad. Resda sva igrala na najlažji stopnji, kjer me je celo nekajkrat premagal, a moj

končni udarec, ko se je igra znova nagibala v mojo izgubo, je zanj le bil prehud (pomagal sem si s kladivom). Duhovnost. Redno berem duhovno literaturo in izvajam meditacije. Poskusil sem tudi s prakso višinske meditacije, ko sem en teden preživel na domači slivi. Tedanja priležnica je smatrala, da se mi je zmešalo in je demonstrativno odšla, še prej pa požagala slivo, da sem imel trden pristanek na povsem realna tla in s tem predčasen zaključek obetavne izkušnje.

Spim nadvse zdravo, kjer prakticiram turbo spanje. To je najnovejša tibetanska tehnika z aktivnim izločanjem črevesnih plinov, kateri se često nabirajo in zastajajo v notranjosti ter s tem zavirajo prebavni trakt. Zjutraj se zbudiš kot preroben, s čisto notranjostjo. Resda v spalnici neznosno smrdi zaradi celonočnih glasnih izpuhov, a si povsem zdrav. V zvezi s tem naj omenim, da sem še nedolgo nazaj živel v montažnem stanovanju, torej v stanovanju z zelo tankimi stenami, ki so očitno v celoti prepuščale moje nizke analne frekvence, katere so soseda tako motile, da se je izselil.

Torej, kopalnice. V tej novodobni kopalnici me je impresioniral brivski aparat, ki je najprej poskeniral glavo oziroma obraz uporabnika, nakar si mu preko slikovnega prikazovalnika vnesel ukaz za končno obliko: pobrij vse, pusti brke, pusti brado itd. Zatem si se normalno bril, vendar se je aparat izklopil, ko si prišel do področja brk, v kolikor si nastavil ukaz 'pusti brke'. Seveda je to bila samo ena izmed mnogih stranskih uslug v avtomatizirani kopalnici, ki te je namilila, umila, oprala zobe, počesala in izpulila sive lase (ali jih po ukazu prebarvala), ti zapela stimulatивно pesem 'You are the great' in še napovedala osebni horoskop ter predlagala temu primerno obnašanje. In seveda glede na vremensko napoved svetovala izbor konfekcije.

Je pa bila posebnost alternativna kopalnica, ki bi že bolj odgovarjala mojemu dojetju higiene. Žal je bil ta oddelek še prazen, pravzaprav v delu, saj je v njem bilo nekaj ljudi, ki so sestavljali to čudo od kopalnice. Na njo me je opozoril reklamni plakat pred vhodom:

NAJVEČJE ODKRITJE PO KONZERVIRANJU OGNJA V ŠKATLE!!!

Po večletnih poskusih je firmi Ash & Dash uspelo fantastično odkritje -
pridobivanje vode v prahu!

Gre za suhi koncentrat vode; odkritje, ki bo marsikje spremenilo način življenja in ga marsikje olajšalo! Vodo v prahu uporabljate popolnoma enako kot običajno tekočo vodo, s tem, da vam prašna voda nudi drastične prednosti! Podajamo nekaj naključnih možnosti:

- ⇒ v gospodinjstvih bo odpadlo večkrat mučno brisanje polite vode - zadostoval bo povsem navaden sesalnik za prah;
- ⇒ v krajih z mrzlo klimo ne bo več bojazni, da bi pozimi voda zmrznila;
- ⇒ neplavalci, kateri se bojijo vode, se bodo lahko kopali v vodi v prahu brez nevarnosti utopitve;
- ⇒ in končno bodo tudi vsi tisti, ki imajo odpor do mokre vode, sedaj prišli na svoj račun.

Vodo v prahu smo sicer odkrili že pred osmimi leti, vendar so nas lobiji brisač in kopalnic oz. standardne kopalniške opreme pri tem nenehno ovirali, saj so začutili v nas pogubni element. Vendar smo vztrajali ter s pomočjo izdelovalcev kompresorjev in sesalcev za prah tudi uspeli, pod geslom: **Sahara ne bo več žejna!**

In na koncu - za trdovratneže, ki vztrajno zavračajo nove znanstvene dosežke - v kolikor vam voda v prahu ne odgovarja, jo še vedno lahko raztopite v povsem navadni vodi!

ASH & DASH Co.

Zadovoljiti sem se moral z napisanim in odšel sem do naslednjega oddelka, oddelka spalnic.

Spalnice so bile nekaj posebnega. Ko sem prišel do ene, ki je bila bolj podobna razstavnemu studiu kromiranih instalacij, mi je mična predstavница rekla, naj se uležem na posteljo. Takoj so me obšle nespodobne misli in ubogal sem jo. A komaj sem se usedel nanjo (posteljo, seveda), je postelja spregovorila: *»Opozarjam vas, da vaše hlače ne odgovarjajo higienskemu minimumu. Prosim vas, da se nemudoma odpravite do najbližje čistilnice.«*

Kot že tolikokrat sem samo presenečeno zijal in se oziral okrog sebe, kdo me zajebava. Ujel sem lahen nasmešek mične promotorke in še kar sedel na postelji, ko je ta nadaljevala z ugotovitvami: *»Nogavice in spodnjice najbolje, da odvržete, saj jih ne bo moč očistiti do osnovnih standardov higienske uporabnosti.«*

Tedaj sem ves rdeč poskočil s postelje in si promotorke sploh nisem upal pogledati, a ta se je diplomatsko pretvarjala, da ima opravke na svoji delovni mizi. Hrabro in brez zagate je stopila do mene (očitno nisem bil prvi, ki je z umazanimi spodnjicami šel tu skozi) ter mi pričela razlagati, ne meneč se za posteljni komentar: *»Zadnja linija postelj je opremljena z množico senzorjev, ki posredno skrbijo za nego uporabnikov. S tem poskrbimo za dobro počutje in zdravje ljudi. Opremljene so tudi s samočistilnim servisom, kar pomeni, da vam ni potrebno vsakodnevno ali tedensko menjavanje rjuh in posteljnine.«*

Postal sem radoveden: *»Imajo vgrajen pralni stroj za lastne potrebe?«*

»Ne, čiščenje opravijo na podlagi raznih sevanj, kot je naprimer ultravijolično in wolfram ionizirajoče. S tem je poskrbljeno tudi za uničevanje pršic.«

Kaj natančno to pomeni, raje nisem spraševal, a ob omembi wolframa sem se spomnil na nekdanje žarnice z žarilno nitko. Sam sem si ustvaril razlago, da pršice na nek način skurijo.

Tedaj se je za nama oglasil preteč glas postelje. Obrnil sem se in videl, da je trenutek nepazljivosti izkoristil nek klošar, ki je sedaj veselo ležal na njej. Postelja ni bila milostna do njega: *»Opozarjam vas, da s svojim konfekcijsko-higienskim kaosom kršite vse normative. Hlače imate raztrgane, leve nogavice sploh nimate, majico imate oblečeno narobe, spodnjice lahko oddate za predelavo v rudninske snovi. Vsa oblačila so nujno potrebna pranja, razen če ste prostovoljec v pravkar potekajoči raziskavi nove serije živčnih bojnihstrupov na podlagi konfekcije. Prav tako vam priporočam obisk pri zdravniku, saj imate danko konstantno delno odprto, iz ust vam bazično zaudarja po alkoholu, pod pazduhami pa imate gojišče bolh.«*

Klošar se je debelo oglasil: *»Ha?«*, postelja pa še ni zaključila z analizo: *»V skladu z zahtevanimi in vgrajenimi normativi vas pozivam, da upoštevate povedana navodila. Zahteve pričnejo veljati takoj. Na voljo imate deset sekund časa, sicer boste deležni prisilnega ukrepa. Ena, dve, tri, ...«* je pričela odštovati ultimativni čas.

Klošar se je bedasto režal in ni z ničemer nakazal, da se bo spravil s postelje. Lahno nasmihala se je tudi promotorka, le jaz sem kot norec na ketni zijal zdaj v enega zdaj v drugega. Postelja je preštela do deset, klošar je še kar vztrajal na njej, nenadoma pa se je sprožila skrita vzmet, ki je sunila ležišče za pol metra v zrak ter ga bliskovito zasukala

za 45 stopinj, da je neubogljivega kandidata vrglo dva metra stran na trda tla. Ta je ob padcu glasno zastokal in zaklel, se pričel nerodno pobirati in ob glasnem negodovanju, kjer so izstopale sočne kletvice, nejevoljen odšel iz paviljona. Postelja je medtem že bila v prvotnem stanju. »Hvala za vaše usluge in nasvidenje,« je še bilo slišati iz nje, česar pa nisem uspel dojeti. Strahoma sem pogledal najprej njo, nato tudi promotorko in v meni ni bilo več sledu o prejšnji pohotni želji, še najmanj na tej postelji. Verjetno postelja diktira še seksualne poze in uporabnika ob neupoštevanju le-teh izpljune na tla. »Moram naprej,« sem zamomljal bolj sebi kot mični gospodični in se hitro oddaljil od neukrotljive postelje.

Verjetno je zadnji dogodek vzpodbudil v meni klic narave. Na srečo ne razmnoževalni, tega mi je uspela zatreti postelja, ampak odlagalni. Moral sem na stranišče. Stranišča, joj, joj ... O tem raje drugič.

Vedno premalo časa

Avtor: Miha Pleskovič

Kot vsako jutro me najprej zbudi budilka. Točno ob pol šestih zjutraj mi z vsemi decibeli, kar jih premore, zatuli na ušesa s svojim generično znanim piskanjem. A tudi tokrat ji spodleti. Ni me uspela zbuditi. Bil sem že zbudjen.

Z avtomatično kretnjo utišam glasno budilko. *Še ena neprespana noč zame.* Lahko bi vstal že prej in se v miru pripravil na nov dan, a raje ostajam v postelji in potem na vso moč hitim s sekretom, tuširanjem in zajtrkom. In potem vsakič pridem zadnjo sekundo v službo. Saj ne, da zamujam na svoje delovno mesto, a velikokrat ni dosti manjkalo, da bi mi šefica trgala od plače zaradi prepoznega prihoda. Počakam še par minut, nato počasi vstanem in krenem proti kopalnici. Spotoma ošinem še koledar, vzamem pisalo in na današnji dan narišem majhno modro piko. *Dva meseca in šest dni, odkar sem nazadnje normalno spal.* Pisalo vrnem nazaj, kjer sem ga našel in si ogledam pižamo. Kot vedno mokra od znoja. Na začetku sem se zbujał z groznimi občutki in z razbijajočim srcem, a na to sem se sčasoma navadil. Toda preznojena pižama se je obdržala vse do danes. Mogoče bi bilo bolje, če bi od sedaj naprej odhajal spat samo v spodnjih hlačah. Vsekakor bi si uspel prihraniti takšne nevšečnosti, a potem bi moral začeti redno menjavati posteljnino. Pižamo lahko vsako jutro pustim obešeno zunaj na štriku, da se posuši, posteljnino pa mi ni ravno po godu vsak dan menjavati.

To niso normalne nočne more. Pravzaprav nisem niti prepričan, če so to sploh sanje. Nočne more se morajo enkrat končati, toda jaz jih že več kot dva meseca neprestano doživljam, ko spim. Te ... »sanje« niso vsako noč iste, ampak so vedno drugačne. Vedno drugačni obrazi, vedno drugačni dogodki, samo konec je vedno isti. Jaz umrem. Včasih zaradi sekire v vratu, včasih zaradi krogle skozi možgane, včasih samo padem z desetega nadstropja in si vzamem delček milisekunde, da si natančno ogledam zanimiv vzorec asfalta pred seboj. Dokaj trapasto se mi zdi, zakaj v teh sanjah vedno igrām žrtev in nikoli storilca. No ja, storilec ni vedno prisoten, ko tako imenovano umrem, toda v večini mojih mor vidim obraze, čeprav zamegljene, kako proti meni usmerjajo razne pištrole, nože ali pa me hočejo zmečkati z macolo. V prvih dneh sem zaradi takšnih vizij skoraj doživel živčni zlom, a sem še pravočasno poiskal pomoč, tako da sem se uspel naučiti učinkovito spopadati s takšnimi stvarmi. Sedaj lahko uspešno blokiram vsa negativna čustva, ki jih pridobim s temi nočnimi morami, toda še vedno se zbujał ves preznojen. Ko se na stranišču trudim spustiti svoj velik rjav tovor, povoham pižamo in jo nato zabrišem v koš za umazano perilo. *Res, to pižamo lahko sedaj odreši samo še pralni stroj.* Obrišem si rit in skočim pod tuš. Nastavim na toplo vodo, ker čutim, kako moje telo drgeta in se preprosto prepustim mokremu curku, da me zmoči od glave do pet. Moje telo sčasoma neha drgetati in se končno umiri. Zaprem oči in dvignem glavo, da

me voda poškropi po obrazu. Res dober občutek. Želim si, da mi ne bi bilo treba nikoli več stopiti ven iz tuš kabine. S prsti se pogladim po mišicah, ki jih pred nedavnim še ni bilo tam. Eden od mnogih terapij, ki mi pomagajo pri izločevanju slabih občutkov iz telesa, je tudi članstvo v bližnjem fitness klubu. Seveda kasirajo na debelo, toda vadba na tistih pripomočkih mi pomaga, da odmislim svoje more, za povrh pa še za lastno telo poskrbim. V fitness klubu so mi hoteli vsiliti tudi razne brošure o prehranskih dopolnilih in o zdravi prehrani. Zahvalil sem se jim, vzel vsiljene brošure in jih na koncu doma vrgel naravnost v smeti. Saj imam rad sadje in občasno tudi zelenjavo, toda pica z ekstra sira ne bo nikoli odšla z mojega jedilnika.

Mila ne uporabim. *Saj sem samo preznojen, ne pa umazan.* Na hitro se z rokami podrgnem po laseh, obrazu, rokah, trebuhu in po jajcih, nato zaprem pipo. Pograbim brisačo, se obrišem in si vzamem par minut, da si z gelom oblikujem pričesko. Živim sam v srednje velikem stanovanju v bloku, zato me ni nič sram, ko stopim iz kopalnice popolnoma nag. Včasih mi je bilo malce nerodno, ko me je pred vrati gledala psička Nala, kako s svojim ne ravno malim korenjakom opletam po stanovanju, a je sedaj ni več. Pred kakšnim mesecem je po nesreči skočila z balkona, ko je lovila čebelo po stanovanju. Padca ni preživela, saj živim v šestem nadstropju. Že takrat sem vedel, da bo umrla, zato sem dan prej skopal majhen grob pod kostanjem, ki je rasel v bližini bloka. To bi bila naslednja čudna stvar, ki se me drži že dva meseca in šest dni. Če se umsko osredotočim na določenega človeka ali žival, začutim, koliko časa ima ta oseba ali žival še na voljo, preden umre.

Za zajtrk mi preostane samo še deset minut, nato moram hitro krenit na pot. Odločim se za koruzne kosmiče in mleko. Nimam časa, da bi pogrel mleko, zato kosmiče prelijem kar s hladnim in se jih takoj lotim. Všeč mi je, ko se kosmiči hrustljivo drobijo v ustih, a hladno mleko mi nekako kvari ta užitek. Medtem ko jem, se poigravam z zamislijo, če bi uspel ugotoviti, koliko časa ima na voljo škatla kosmičev, preden vse pomlatim. Zato se pri peti žlici ustavim in skoncentriram svojo pozornost na škatlo, ki žalostno sameva na robu mize. Zaprem oči in počakam, da se mi v mislih izoblikuje časovna linija, ki bi mi povedala natančen čas. Že odkar mi je Nala umrla vem, da je časovna linija do sekunde natančna in da se do zdaj ni še nikoli zmotila. V svojih mislih jo vidim kot nedvoumno rdečo črto, ki se mi razteza od ušesa do ušesa in je stalno v gibanju, dokler se na neki točki ne ustavi, izostri številke na tisti točki in mi pokaže datum smrti. Poskusil sem že določiti datum svoje smrti, a se je časovna linija samo zbegano premikala levo in desno kot pokvarjen kompas. A tokrat je ne zaznam, kar pomeni, da tej škatli kosmičev ne morem določiti njen sodni dan. *Eh, gotovo bo že jutri ali pojutrišnjem romala v smeti. Zakaj bi se sploh ukvarjal s tem?* Pogledam na uro in nezadovoljno zagodrnjam, ker me je ta podvig pravkar stal dve dragoceni minuti. Na hitro vržem vase vse kosmiče, ki so ostali v skledi. Za pomivanje posode ni časa, bom naredil, ko bom prišel domov. Preklinjam nad samim seboj, ker bi moral do zdaj že biti na poti v službo, jaz pa ravnokar na sebe komaj natikam gate. Za v službo pravzaprav ne potrebujem veliko,

ampak samo sveto četverico - mobilni telefon, denarnica, ključi od stanovanja in službena kartica. Telefon in ključi od stanovanja v levi žep, denarnica v desni žep, službena kartica okoli vratu. Zaprem vrata od svojega stanovanja in sekundo zatem izustim sočno kletvico, ker moram ponovno vleči ključ iz levega žepa. In ravno danes se skriva točno pod telefonom, tako da moram še njega vzeti ven iz žepa. Vzemi, zakleni, pospravi, šibaj. Lahko bi šel z dvigalom (glede na to, da živim v šestem nadstropju, bog me nima rad), a v trenutni situaciji mi ne deluje dovolj hitro, zato uberem stopnice. Preskakujem po tri hkrati in v četrtem nadstropju se skoraj zaletim v starejšega gospoda, ki se vsako jutro ob istem času odpravlja v park krmit golobe. To ni dober znak. To pomeni, da že pošteno zamujam. Na hitro se mu opravičim in še preden uspe karkoli izreči nazaj, sem že nadstropje nižje. Ker sem ga na hitro ošinil s pogledom, mi v glavi steče časovna linija. *Dve leti, pet mesecev, trinajst dni, dvajset ur, tri minute, štiriinpetdeset sekund.* Dovolj časa, da sem lahko bolj prijazen z njim kakšen drug dan. Pogledam na svojo uro. Štiri minute in triintrideset sekund do moje karijerne smrti. *Hitreje, hitreje.*

Skozi glavni vhod švignem kot strela in popolnoma presenetim poštarja s svojo jutranjo pošiljko. *Hm, najbrž je nov in malo zamuja z dostavami.* Pa saj se mu tudi sicer prav nič ne mudi, saj ima še več kot šestdeset let življenja pred seboj. *Me čisto nič ne moti, če mi bo prinesel račun za elektriko na svoji smrtni postelji.* Zahabljam se ob misli in odhitim naprej. Do svojega delovnega mesta nimam daleč, približno pet minut zmerne hoje. A tokrat je drugače. Ko sem švignil skozi glavni vhod, so mi preostale samo še štiri minute. Čas za hiter jutranji šprint. Včasih sem hvaležen, da nisem ženska. Torbica bi me v tem trenutku zelo ovirala. In visoke pete tudi. Torkovo zmerno hladno jutro je privedlo na ceste in pločnike več ljudi kot običajno, zato si zaželim, da bi vsaj tokrat bil zmožen izklopiti svoj nenavadni dar. Res je, da sem se na začetku pred dvema mesecema moral zelo naprezati, preden sem lahko komurkoli uspel določiti čas smrti, a sedaj je dovolj samo to, da človeka pogledam. Priročno, a hkrati tudi izredno nadležno v prenatrpanih avtobusih ali nasploh kjerkoli, kjer se zadržuje večja skupina ljudi. Takrat se mi misli napolnijo z raznimi datumi, časovna linija pa besno divja levo in desno. V takšnih trenutkih raje ne poskušam gledati preveč naokoli, a tokrat nimam izbire, razen če želim s svojim šprintom podreti par ljudi. Tečem na vso moč in v glavi se mi začnejo nabirati datumi, ki mi govorijo: *trinajst let, sedem mesecev, dva dneva, ... triintrideset let, dva meseca, ... petinštirideset let, dvajset ... tri leta, en mesec, en dan, tri ure, ... dvaindvajset let, enajst mesecev, sedem dni, tri ... štirideset let, en mesec, petnajst dni, ...*

Na vse pretege si želim uskladiti tek in gledanje v ljudi, ko nenadoma po nesreči s pogledom ošinem neko punco. Zgleda, kot da ima petnajst let, ampak gotovo jih ima več, saj s svojo ponošeno obleko in pričesko v goth stilu zgleda resnično klavrno in podhranjeno. S svojo težo, kolikor jo pač je, se naslanja na zid in strmi proti svojim dlanem. Očitno je, da skriva nekaj v njih. Izraz na obrazu kljub njenemu zunanjem izgledu ne nakazuje na trpljenje, lakoto ali bolečino, ampak se smehlja. Smehlja se

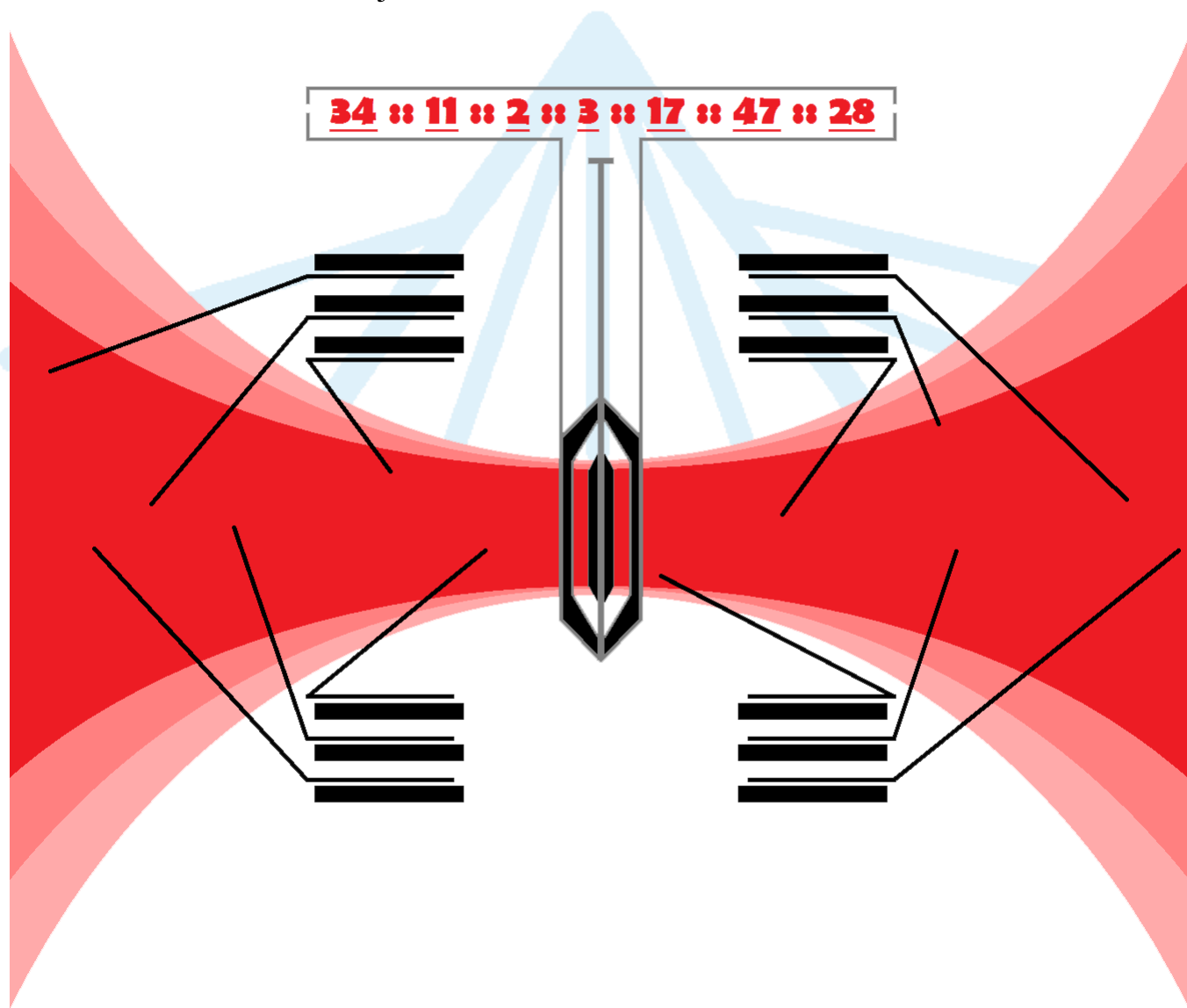
svojim dlanem, kakor da v njih drži rojstnodnevno darilo. *Krasno*, si sarkastično pripomnim. *Še ena narkomanka, ki je dobila svojo dozo in se bo šla v neko uličico zafiksati.* Zadnje čase jih opažam pogosteje kot običajno, največkrat zaradi časovne linije in njihovih kratkih življenj. Videl sem sedemnajstletnike, ki so imeli samo še slabo leto življenja pred seboj, a jih to ni očitno nič motilo. Neki malček s podočnjaki kot Postojnska jama me je prejšnji teden prosil za nekaj čukov, češ da ni že pet dni ničesar jedel, meni pa je časovna linija povedala, da bo imel ta mali samo še malo več kot dva meseca življenja. Kljub temu sem mu stisnil dvajsetaka v roke in mu rekel, naj pazi nase. Kdo ve, mogoče je bil res lačen in je potreboval denar, da se je še enkrat pošteno najedel, toda moja realna stran je trdila drugače.

In tudi tokrat moja realna stran trdi svoje in mi v tem delčku sekunde narekuje, naj se ne obremenjujem z njo. *Naj se zabava, kakor pač ona ve.* Hočem pospešiti svoj tek, da pridem pravočasno na delo, a korak se mi nenadoma zazdi izredno težak. Ne samo to, celotna ulica se upočasni. Sem se mogoče ujel v kakšnem časovnem mehurčku, da gre vse nenadoma počasneje? *A nimam že dovolj čudnih sposobnosti? Pa ravno pred kratkim sem se navadil na predvidevanje smrti in na čudne more. Ne potrebujem še tega, da se na delo vlečem kot megla.* Misli mi še vedno delujejo z normalno hitrostjo, to je dobro. Slaba novica pa je, da ne morem premakniti svojega telesa. Prav tako tudi svoje glave ne, kar pomeni, da sem obsojen na večno gledanje vesele punce s koticom očesa. Ali res? Številke v glavi mi nenadoma izginejo, tako da zopet ostane samo še časovna linija in njeno neutrudno vrtenje. *A ni to krasno? Cela ulica je ujeta v neko časovno past, da izgledamo kot kreteni na tihožitju, jaz pa bom mirno preračunal, koliko ima še ta ženska za živeti. Koliko bo zdaj, dve leti? Eno leto? Šest mesecev? In zakaj se mi kaj takega še ni nikoli zgodilo? Kot recimo v srednji šoli? Če bi se mi to takrat zgodilo, bi vsem ženskam potipal joške. In takrat bi imel celo nekaj od tega. Tokrat pa ne. Tokrat moram očitno samo stati sredi teka in počakati, da se to moje rdeče kolo nesreče končno odvrta.* In tako potrpežljivo čakam, čeprav vem, da ne bo dolgo trajalo. Res ne traja dolgo, da se časovna linija končno ustavi in izostri čas smrti. To, kar v tem trenutku zagledam, me tako preseneti, da bi mi kar čeljust na tla padla, če bi jo lahko premikal.

Dve minuti! Uboga punca, ki se smehlja, ima samo še dve minuti življenja. Svet se začne vedno bolj normalno premikati. Nenadoma obžalujem vse, na kar sem pomislil, ko sem šel mimo nje. V zadnjih momentih ponovno pridobim vsaj delen nadzor nad očmi, tako da poskusim natančneje pogledati njene roke in kaj skriva v njih. Nekaj vsekakor razberem. Injekcija že ni, plastična vrečka tudi ne. Zgleda, da je nekaj kratkega, svetlečega in ostrega ...

Čas ponovno steče. Popolnoma pozabim, da sem malo prej tekkel in se zvrnem po tleh. Nekaj metrov se premetavam po asfaltu, neka ženska na glas zakriči. Nič mi ni, samo nekaj novih prask pridobim, to je pa to. Moje roke so hvala bogu še vedno cele, saj jih potrebujem za svoje delo. Par gospodov mi prihiti v pomoč in mi ponujajo roko, da se

poberem. Z veseljem sprejemem njihovo pomoč in pograbil prvo, ki mi pride pod roke. Gledajo me zaskrbljeno, jaz pa jih z živčnim nasmehom na obrazu mirim in jim lažem, da preprosto nisem gledal, kam tečem. Zahvalim se gospodu, ki mi je pomagal na noge in se vsem opravičim za sceno, ki sem jo naredil. Očitno moja zagotovila zaležejo, saj se vsi dokaj hitro vrnejo nazaj k svoji rutinski hoji. Stresem prah s svojih oblačil in nenadoma se spomnim na tisto punco. Obrnem se nazaj k steni, na katero se je naslanjala, a nje ni več tam. Tudi časovna linija se vrne nazaj v svojo prvotno funkcijo in dokaj kmalu imam glavo spet polno datumov. Živčno obračam glavo, da poskusim zopet zaslediti tragični dve minuti, a nikjer ju ne zaznam. Predvidevam, da punco z nasmehom iščem naokoli že več kot pet minut, zato preneham z iskanjem in žalostno sklonim glavo. *Časovna linija je nezmotljiva. Punca je že mrtva. Sedaj se pa nehaj sekirati zaradi nje in se raje osredotoči, da ne bo z njo umrla tudi tvoja zaposlitev.* Včasih se sovražim, ker imam prav. Preverim, če imam sveto četverico še vedno pri sebi in nato stečem naprej. Vem, da že sedaj zamujam. Škoda je narejena. Sedaj pa je treba poskrbeti, da bo škoda ostala čim manjša.

Časovni kredit

Avtor: Bojan Ekselenski

Čas ... vedno mi manjka časa. Narava mojega dela je, da moram biti ves čas z mislimi v poslu. Moram. Konkurenca je neusmiljena. En dan te ni, že te ni za vekomaj. Od poroke je minilo petnajst let, imam sina, ki ga vidim enkrat tedensko. Zdaj je v prvem letniku srednje šole in sploh ne vem, kdaj je tako hitro postal mali mož.

Kdo je bil na njegovi rojstnodnevni zabavi pred desetimi leti? Ne pomnim, ker sem delal. Kdaj sem bil nazadnje z njim? Če se ne motim, pred tremi tedni med podaljšanim vikendom. Pa še takrat me je vsake pol ure prekinjal mobi. Zoprno. Sin bo odrasel mimo mene.

Hitim do svoje pisarne. Ni mi še uspelo dela čisto prenesti domov. Ko bo končana hiša, bom delo preselil domov. Bo manj izgube časa s potjo tja in spet nazaj. V sebi razmišljam o naslednji poslovni potezi, ki mi bo omogočila večji avto z več prostora. Bom hitreje prišel od doma do mesta in nazaj.

Ampak zakaj ima dan tako malo ur? Zakaj nima dve uri več in bi lahko ti dve uri preživel s sinom in ženo? Zakaj samo 24 ur in niti minute več?

V tistem trenutku se zaletim v uglajenega gospoda srednjih let.

»Oprostite,« sem vljuden.

Gospod samo prijazno prikima: »Nič hudega. Vsakdo je lahko z mislimi kje drugje. Ste kdaj pomislili, da je vaša težava rešljiva?«

Zmedeno odvrnem: »Kakšna težava?«

Mož skrivnostno odvrne: »Vaša težava s časom. Si ne bi želeli, da bi samo vi imeli vsak dan 26 ur časa?«

»Kaj se vi hecate. Nimam časa za to.«

V tistem hipu me nekaj preleti. Neki nenavaden srh, vzburjenje ali kaj vem kakšen občutek. Mož me prime za nadlaket: »Gospod, stopite z mano. Pet minut za nešteto ur, ki jih boste preživel s svojim sinom.«

»Kako veste za mojega sina?« me spreleti.

Mož zaupljivo prikima: »Marsikaj vem, ker je to moja naloga. Jaz sem zastopnik silno pomembnega in močnega interesnega združenja.«

Ne vem čemu, a sledil sem mu v nenavadno trgovino, polno čudnih stvari. Na mizo položi nenavadni obrazec. Bil je že izpisan.

»Kaj to pomeni?« izleti iz mene.

Mož se znova zaupljivo nasmehne. Bil je ves pocukran: »To je časovna kreditna pogodba.«

»Kakšna pogodba?«

»Saj ste slišali. Časovna kreditna pogodba.«

»In kaj naj to pomeni? Bojim se, da bom šel. Res nimam časa.«

Gospod me zadrži: »Podpišite to pogodbo in imeli boste čas. Vam razložim, kako deluje?«

Kaj mi je drugo ostalo? Če sem že nasedel norosti, naj nasedem do konca. Samo prikimal sem.

Mož svečano nadaljuje: »Vidite, za vsak dan dobite 2 uri dodatnega časa. Ti dve uri boste posmrtno odslužili. Ko umrete, ne greste v pekel ali nebesa, temveč se vrnete in odplačate ta časovni kredit z obrestmi. Za vsako uro boste delali deset ur. Se strinjate? Zdaj boste vsak dan dve tri s sinom in potem boste živeli življenje nekoga, ki vam ga mi dodelimo.«

»Je to možno?« sem ohranil trezno glavo. Ta prijazni striček mora biti bolan. Trezen človek ne more govoriti česa takšnega. A zakaj mu ne bi ustregel? Podpisal bom, če ni nikjer nobene denarne klavzule in grem.

Stopim do pulta, hitro preletim list pogodbe in že želim podpisati, ko me ustavi: »Ampak gospod, priporočam vam, da preberete vse klavzule pogodbe. Res, v njih ni nikjer omenjen denar. Ampak kljub vsemu gre za kredit.«

Zamahnem z roko: »Že preveč časa sem izgubil. Dajte, da podpišem,« malce nejevoljno odvrnem in pograbim ponujen kemični svinčnik. Hitro dam podpis na vse tri izvide pogodbe, se rokujem s prijaznim, a malce trčenim možakarjem, in stečem svojemu delu naproti.

Ne vem, kaj se je dogajalo, a od takrat sem imel vsak dan vsaj dve uri časa za sina. A žal sin ni več našel časa zame. Petnajst let moje odsotnosti je bilo preveč. Sin je končal srednjo šolo, fakulteto, dobil je zaposlitev in postajal uspešen mladi poslovnež. Povabil sem ga na svojega abrahama: »Mitja, ker imaš veliko obveznosti, te že zdaj vabim na svojega abrahama. Fešta bo pri Zofki.«

Sin hitro odvrne: »Ata, žal ne morem. Moram speljati posel, zato bom tiste dni na Dunaju.«

Poskusil sem z nekaj drugimi datumi. Vedno isto. Končno jezno odvrnem: »Kako to, da si ne moreš nikoli vzeti časa za očeta?«

Sin mi hladno odvrne: »Kako to, da si ti pozabil name prvih 15 let mojega življenja?«

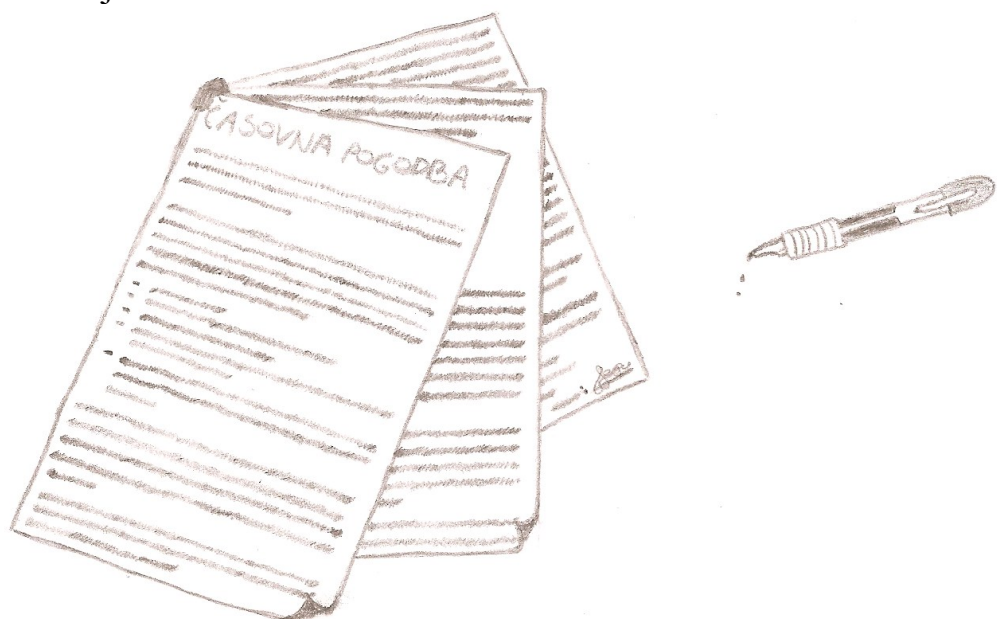
Požrl sem cmok v grlu.

Nisem dočakal abrahama. Nekega večera me je stisnilo in sem se zvrnil po tleh. Opazoval sem, kako so me oživljali. Moja duša je zaplavala nad moje negibno telo. Šit! Slišal sem svojo Karmen, ki je neprizadeto vzdihnila: »Še dobro, da je bil tako fino zavarovan.«

Zdrznil sem se. Tedaj se nad mano odpre čudovita panorama. Sonce je sijalo nad nenavadno svetlim poljem. Ravno postane lepo, ko vse skupaj izgine. Znajdem se v telesu.

Groza! Prepoznam telo svojega sina Mitje. To je torej cena, ki jo morem plačati. Začutim vso bolečino svojih odsotnosti.

Zdaj sem vedel ...

Alt

Avtor: Luka Finžgar

Nižji policijski inšpektor Stare je sedel v svoji pisarni in v rokah tehtal vrečke kokaina. Vsako je dvakrat pazljivo potežkal, ocenil njeno težo in jo v glavi prištel vsoti tež prejšnjih vrečk, nato pa jo položil nazaj v skrivni predal svoje pisalne mize in nadaljeval z naslednjo. Pred očmi so se mu bliskale vsote, ki jih bo iztržil za robo. Če bo pazljiv, bo lahko v poslu vztrajal še lepo število let, dovolj za čedno pokojnino, ki je za policijsko delo od kurcev v parlamentu nikoli ne bo dobil. Ampak moral bo biti zares zbran, saj se mu je že večkrat zazdelo, da ga kolegi na postaji nekam čudno gledajo in govorijo za njegovim hrbtom; toda taka opažanja je vedno označil za lastno preganjavico.

Nekdo je potrkal na vrata pisarne. Stare je s skrbno zvadenim gibom zaprl skrivni predal in rekel: »Naprej.«

Skozi priprta vrata je pogledala skuštrana glava pripravnika Grilca: »Sirotka, Bratina te hoče.«

Sirotka je bil Staretov vzdevek že od tretjega razreda, ko se je razrednemu kretenu zdelo smešno, da so Stareta kot dojenčka našli na stopnicah lokalne cerkve; da ni poznal svojega rojstnega imena ali datuma, kaj šele svojih staršev. Sprva je Stare nadimek sovražil, ko pa je uvidel, da mu ne bo mogel ubežati, se je z njim sprijaznil.

»Že grem,« je rekel Stare.

»Sedi, prosim,« je rekel Bratina, ko je Stare za sabo zaprl vrata v inšpektorjevo pisarno. »Končno smo ga odkrili.«

»Koga?« je rekel Stare.

»Gospoda Alta.«

»In kdo je to?«

»Zločinec, ki je bil nadrobno opisan v poročilu, ki si ga prebral prejšnji teden,« je rekel višji inšpektor. »Saj si ga prebral, kajne, Stare?«

Ko ta ni odgovoril, je Bratina nadaljeval: »Se mi je kar zdelo. Dobro, poslušaj. Človek, ki ga poznamo samo pod vzdevkom Gospod Alt, je bil eden največjih zločincev dvajsetega stoletja. Policiji ga niti enkrat ni uspelo ujeti; zapisi pravijo, da je bil vedno

en korak pred zasledovalci. Celu z našo opremo smo o njem lahko odkrili le drobce informacij, kaj šele, da bi ga lahko locirali. Pizdun je bil previden, kot da bi vedel, s kom bo imel opravka.«

Stare si je dodobra ogledal nohte na eni roki in začel z inšpekcijo druge.

»Do včeraj. Včeraj nam je končno uspelo najti edinih pet minut v Altovem življenju, ko ga lahko eliminiramo. Ena majcena napaka, ki pa ga bo drago stala. Očitno le ni bil tako pameten, kot je mislil, da je. In tu prideš v plan ti, Stare. Tole je njegova slika.«

Bratina je Staretu podal sliko Gospoda Alta. Brazgotinast obraz, oči manijaka, starost okoli petdeset let. Staretu se je zdelo, da ga obraz na nekoga spominja, ampak ni se mogel odločiti, na koga.

»Skupaj s Pretnarjem boš odpotoval v leto 1975 in prasca eliminiral. Na žalost nismo dobili zgodnejšega zapisa, kajti Alt je v prejšnjih desetih letih delovanja za sabo pustil morje trupel. Ravno okoli časa vajinega posredovanja se je norec umiril, saj je od takrat pa do svoje skrivnostne smrti leta 1983 ubil le še kake tri ducate ljudi. Toda kljub pozni intervenciji bo rešenih veliko nedolžnih življenj.« Bratina je zmajal z glavo: »Človek je bil prava pošast. Kakšno vprašanje?«

»Ne,« je rekel Stare. »Opravimo že s tem, rad bi šel domov.«

Stare in Pretnar sta se v letu 1975 s pištolama v rokah plazila proti koči. Petminutno okno - edina možnost, da zašijeta Alta. Zapis ni predvideval nobenih Altovih pajdašev v okolici koč; zato so se odgovorni tudi odločili za majhno ekipo dveh operativcev.

Skozi kletno okno sta poskakala v koč. Tiho sta se premikala skozi hišo proti vratom, za katerimi, kot sta oba dobro vedela, se je nahajal Alt. Obstopila sta vrata in brez težav vdrla v sobo. Standardna procedura.

V sobi je za mizo sedel Alt. »Dober večer, gospoda,« je rekel.

Časovna policaja sta proti njemu naperila pištoli, a nobenemu ni uspelo ustreliti, saj se je v sobi stemnilo, in še preden sta vedela, kaj se dogaja, sta se znašla na tleh z rokami zvezanimi na hrbtih, obkoljena z gručo nevarno izgledajočih moških.

»Pričakoval sem vaju,« je rekel Gospod Alt. Vstal je in se sprehodil na drugo stran sobe, kjer sta čepela ujetnika. Premeril ju je. »Pretnar. Sirotka.«

Policaja sta se začudeno spogledala. »Kako...« je začel Pretnar, preden ga je Altov udarec zbil po tleh.

»Tišina! Tu govorim jaz.« Alt se je zazrl Staretu v obraz. »Pričakoval sem vaju,« je ponovil. Stare je nekje za sabo zaslusal žensko stokanje. »Aha, saj res,« je rekel Alt. »Pripeljite jo.«

Ena izmed njegovih surovin je pred policaja privlekla zvezano žensko, staro približno trideset let. V obraz je bila zabuhla od udarcev in solz. Brez ceremonije je Alt vzel pištolo in žensko dvakrat ustrelil, v glavo in v trebuh. Nato je pogledal naokoli, kot bi pričakoval, da bo vanj udarila strela, ko pa se nič ni zgodilo, je skomignil z rameni in rekel: »Tudi ta ni bila prava. Škoda.«

Stareta je zopet spreletelo, da ga ta človek, ta pošast, na nekoga spominja. Toda na koga? Naj se je še tako trudil, odgovora ni mogel dognati.

»Kakšna sreča, da je stari ignorantski prdec Bratina poslal ravno vaju in mi prihranil leta in leta nadaljnega iskanja, ki je bilo zaenkrat neuspešno. Vesta, ko sem moral zbežati potem, ko so me zalotili pri nečednih poslih,« to rekoč je še enkrat brcnil Pretnarja, »sem se počutil kot največji nič, kot drhal. Nato pa sem ugotovil, da sem tule lahko kralj. Da se lahko igram s pravili, jih ukrojim po svoje. In to sem tudi storil.«

Kraljevsko je razprostrl roke nad svojim namišljenim kraljestvom. »Ne bi mi verjela, če bi vama povedal, koliko si lastim v nepremičninah in delnicah. Policija mi je iz roke. Ženske se mi mečejo pod noge. Vse imam, kar si poželim. Ampak vse to seveda ni prišlo brez cene. Počel sem grozne stvari, stvari, ki so se mi tedaj zdele samoumevne, zdaj pa se jih sramujem iz dna duše. Razum mi je zamegljevala droga - če sedaj pomislim, niti ne vem, kako sem lahko preživel tako ogromne količine najrazličnejših substanc. V tej izkrivljeni realnosti sem lahko delal, kar se mi je zahotelo - impulzivno sem ubijal ljudi, ki so mi bili najbolj blizu; v trenutku sem dolgoletna prijateljstva in ljubezni spreminjal v prah.«

Alt se je ustavil in Staretu se je človek, kakorkoli grozen je že bil, malce zasmilil. Toda nato se je spomnil ženske, ki jo je ubil le nekaj minut nazaj in spet ga je preplaval gnus.

»Jebem ti...« je začel Stare, a se ustavil in napel mišice, saj se je zdelo, da ga bo Alt brcnil, kot je maloprej Pretnarja. A ga ni - kot da bi se zadnji trenutek zaradi bogsigavedi kakšnega razloga premislil. Nato se je usedel in nadaljeval s svojim monologom.

»Ne vem, kdaj sem ugotovil, da tako ne gre več, da se nekaj mora spremeniti. Ampak sem, hvala bogu. In začel sem se kesati iz dna srca. Za vsa uničena življenja, za vsa prehitro končana otroštva. A kmalu sem uvidel, da kesanje ne bo dovolj, da odrešim

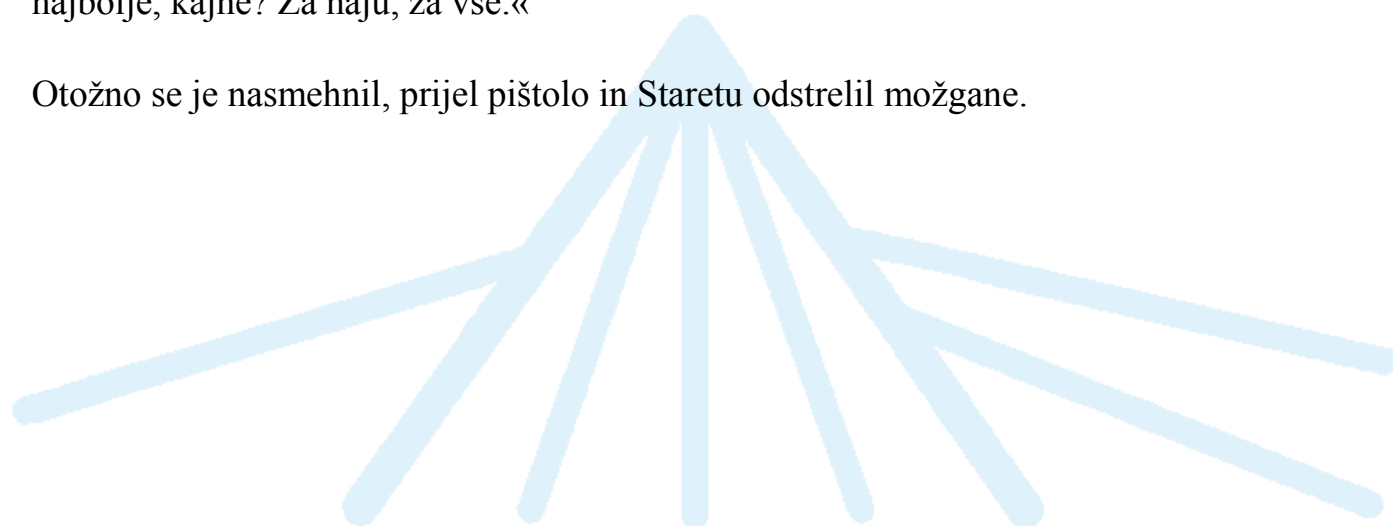
svojo dušo.« Gospod Alt je bil v svojem svetu; njegov prazen pogled je zrl v steno, zdelo se je, da njegova usta funkcionirajo sama od sebe.

»Tokrat sem spoznal, da ne bo dovolj, da se samo poskušam odkupiti za pretekle grehe. Svoje napake moram izbrisati, kot da se nikoli ne bi zgodile. Zato sem začel iskati mlade ženske, ki so pričakovale otroka ali pa so pred kratkim rodile. Približno sem vedel, kdaj moram iskati, in zahvaljujoč vsem svojim zvezam iz preteklih let ni bilo težko. Pobil sem mnogo žensk in njihovih otrok, a nobena ni bila prava. A zdaj, ravno, ko sem začel obupavati, mi je bog poslal vaju. Vidva sta moja vstopnica do odrešitve, z vama se bom odkupil za vse, kar sem hudega storil svetu. Vsi moji grehi bodo izničeni.«

In takrat je razumel tudi Stare. Odprl je usta v nejeveri in pogledal Alta v novi luči.

»Si le počtekal, kaj, mali?« Alt je s solznimi očmi pogledal Stareta. »Saj veš, da je tako najbolje, kajne? Za naju, za vse.«

Otožno se je nasmehnil, prijel pištolo in Staretu odstrelil možgane.

Lucia

Avtor: »Rhaegar«

Zjutraj sem že navsezgodaj prejela neprijetno novico, da je bila moja dovršena inštalacija zavrnjena in tako ne bo nič z razstavo, ki so mi jo dolgo obljubljali v mestnem muzeju novejše umetnosti. Kakor da ne bi bil dan že tako dovolj pognojen, sem izvedela, da bo danes konec sveta.

Rahlo ritmično loputanje, ki prodira skozi tanke porumenele stene stanovanja, me nekolikanj predrami iz sanj in me spomni na ploskajoča, cmokajoča telesa. Morda je Marcus, pomislim, medtem ko si z eno roko odsotno in neboleče cefram perje iz črnih kril, ki nadležno silijo v strop, z drugo pa poiščem temno bradavičko pod belo majico. Občasno me pride pofukat, Marcus. Včasih pusti svoji zdajšnji puncji, da naju gleda skozi odprta vrata. Smo namreč sosedi v bloku. Takrat še posebno glasno vzdihujem.

Pozno jutranje sonce se vsiljuje skozi razpokane lesene žaluzije in me sčasoma najde na razmetani postelji, premočeni od spomladanske vročine in prstkov v meni. Vstanem in se v samih črnih hlačkah sprehodim po malem, a okusno opremljenem stanovanju. Pretegnem se pred hladilnikom, da se nategnejo bele brazgotine na ploskih prsih, odpijem brezmasno mleko in vzamem moj Cannon, naredim en sam posnetek. Obledelo sliko prilepim zraven ostalih na steno, že tretje leto vsak dan.

Odpravim se ven, skrbno zaklenem za seboj. Morda se vrnem. Dvigalo spet ne dela, samo okvarjena vrata se vztrajno odpirajo in zapirajo, butajo v prazno. Na preozkih stopnicah srečam operjenega policista-jaguarja, ki pove, da je nekdo skočil iz drugega nadstropja. Ni bilo dovolj visoko, zato je nesrečnica preživela.

Nekateri so polni upanja in dobrih načrtov za prihodnost, drugi le boječe in nejeverno zrejo v tuje ladje neznancev, ki obetajo pobeg na varno, nadaljevanje življenja. Vojska v vsem svojem številu še vedno s težavo nadzoruje evakuacijo množic in prevoz nujnega živeža; mnogo pridobitev in vrhuncev stare civilizacije bodo za vedno pustili za seboj.

Ob strani tuja bitja spremljajo vso to dogajanje, na videz neprizadeto, brez interesa. Nepregledne množice se zgrinjajo na zbirališča, od koder poteka kratek prevoz do ogromnih zračnih ladij, nekatere so že na nebu in zapuščajo opustošeni planet.

Ah, vsako sodobno mesto je najlepše od tretje do šeste ure zjutraj, ko ni več tako sodobno. Tudi moje, po katerem imam ime. Glasni zepelini so že visoko na nebu in ura na starem križišču pokaže dvajset čez dvanajsto, ko stopim iz stranske ulice; skoraj se zaletim v gručo otrok, ki vrešče pred seboj preganjajo črnega psa. Veter potegne s severa in v zraku za spremembo ni čutiti kislega pepela, tako da se vsaj brez te skrbi bosa napotim proti centru. Vroči asfalt me nekolikanj žge v gole podplate, a danes vsaj ne potrebujem plinske maske.

Kaj bi storila; šla na glavni trg in se drla: »Konec je blizu, Tlaloc prihaja«? Kdo bi mi še verjel, kdo od tistih verujočih bi kaj ukrenil? Vodilni nočejo, navadni državljani ne morejo. Pustim jih v njihovi nevednosti in stopam po cesti; levo pelje pot na žrtveni trg, desno na karneval.

Priključim se povorki, čeprav sem svoja krila pustila doma, se pomešam med nešteta razgaljena in okrašena telesa, osamljena med množico, ki prepeva, pleše in zganja norčije, se pomika brez točnega cilja po mestnih ulicah. Na slepo se med plesom navežem na neznanca, mišičastega mestica; hlastno mi liže vrat pod črnimi lasmi, medtem ko skupaj migava v ritmihi okolice in se mokro drgneva; strgam si hlačke in izvlečem ritni čepek s puhastim vrhom, nastavim. Vzame si me sredi valujoče množice med prvinskim plesom vročega dne. Ti je že prišlo?

Najprej pridejo premožni in lepi, nato srednji sloj, sledijo najrevnejši in najnižje kaste. Veseli zapuščajo tuje ladje, ki so jih živele in hranile vsa ta stoletja, da so se spet lahko vrnili na domačo zemljo. Znanstveniki preverijo inštrumente in odčitajo zrak, vodo in tla; vse je spet čisto in varno za življenje. Zdomci se razkropijo, pod okriljem velikih ladij obišejo stara mesta.

Vrnejo se zgroženi, bolani, mutirani. Najprej bogati, ki ne kažejo znakov bolezni, srednja kasta, ki je bila izpostavljena, na koncu najrevnejši, najbolj oboleli, iznakaženi. Ostareli in mladi pari, otroci z mutirani okončinami, cedečimi se obrazi pod zaščitnimi maskami; kakor podgane zadnji prihajajo na ladjo.

Stojim ob vznožju starega stolpa, mesto je za mano, pozabljeno. Ta bo dovolj visok. Počasi se vzpenjam po razmajani železni lestvi, ki se vije proti vrhu; hladen veter me zanaša sem in tja, cefra belo perje s hrbta, medtem ko visim, se pod mastnimi curki postane deževnica, ali pa je nemara le odpadno olje, silim višje, hitreje, močnejše.

Vrh je samoten, vetroven, a ne prazen, razgled nad prostranim mestom pa prečudovit, ulica spodaj mamljivo vabeča. Bingljaje čez rob stolpnice odsotno sledim letečim ladjam po nebu, njihovim debelim parnim sledem po modrem nebu.

To je najdlje, kar nam uspe odlepiti se od tega pogubljenega planeta; najvišji stolp, najboljši zrakoplov; oboje premalo za pobeg. Na koncu pričakuješ vse kaj bolj veličastnega, tujega, a ravno v tem je kleč. Sončni zahod je tako lep.

Ime mi je Lucija. In to so moje sanje.

Dolgo pričakovani obisk

Avtor: Aleš Škerbinek

Keith Abacus se je obotavljal po sobi. »Ja, zdaj je pravi čas, da to storim,« si je nazadnje le zamrmral sam pri sebi. Bil je mož pri svojih petintridesetih letih, suhega (ali dokaj suhega) izmozganega obraza na vitkem in visokem telesu. Pravzaprav je bil kar zanimiva stvaritev Gospodova, v katerega mimogrede ni verjel nič bolj kot v stripovske junake. Ti so mu bili celo še bolj všeč, sploh če so bili stripi znanstvene narave.

Napotil se je z nekoliko zadržanimi koraki po ozkih stopnicah navzdol v kuhinjo. Žena je ravnokar kuhala testenine. Bila je odlična kuharica in nasploh neprekosljiva gospodinja. Keith je kot znanstvenik in profesor na univerzi zaslužil več kot dovolj, da ji nikoli ni bilo treba hoditi v službo. Raje se je za ves dan zatopila v gospodinjska opravila. Obema je tako ustrezalo.

»Jenny,« je le nekoliko pogumneje naznanil Keith. »Pomembno odločitev sem sprejel. Če bo vse posreči, se sploh ne boš zavedala, za kako resno stvar gre, ampak trenutno te moram zapustiti. Moram iti v prihodnost, kakšnih dvajset let, in preveriti, kako se bo odvilo najino življenje. Ta misel me muči že pol leta in končno imam vsa sredstva, da to uresničim. V tvojem času se ti bo zdelo, kakor da me ni bilo le kakšnih pet minut.« Jenny je bila videti zbegana, a tega je bila po petih letih zakona s profesorjem že navajena. »No, lepo se imej in se vidiva čez pet minut,« je še dodal z zamišljenim obrazom in že se je zagnal po stopnicah nazaj v svoj kabinet.

Jenny se je zavrtela na petah in se ponovno zatopila v svojo kuharijo. Na soprogove besede ni polagala pretirane pozornosti. Verjetno jih je že napol pozabila. *Zagotovo nikaj resnega*, si je najbrž mislila. Nenazadnje je dejal, da se vrne čez pet minut. Takrat se je vsa kuhinja zatresla. Iz profesorjevega kabineta se je zaslišal rezek tuleč žvižg in nato pridušen pok. Tudi tega je bila že navajena.

Čez eno uro je bilo kosilo pripravljeno na mizi. Jenny je sedela za mizo in čakala, da se ji Keith pridruži, a o njem ne duha ne sluha. »To mu ni podobno,« si je rekla sama pri sebi. Profesor je bil nekoliko zmeden in raztresen pri vseh stvareh, ampak če je pri čem bil točen, je bilo to kosilo. Ko ji je dejal, da ga ne bo za pet minut, je vedela, da se bo teh pet minut zavleklo za vsaj pol ure, ampak sedaj je minila že cela polna ura. Nežno je vstala in se odpravila proti stopnišču. S tihimi koraki se je počasi premikala po stopnicah proti vratom profesorjevega kabineta. Nato je trikrat potrkala. Nič. Uho je naslonila k vratom in v popolni tišini poslušala in pričakovala odziv. Brez uspeha. Ponovno je potrkala. Isto. Zdaj že nekoliko zaskrbljena je pritisnila kljuko in odprla težka hrastova vrata. V kotu sobe je stala pisalna miza, polna razmetanih načrtov in skic. Poleg nje

prevrnjen pisalniški stol. V drugem kotu stara omara s policami. Polna knjig. Ostali del sobe je bil nepričakovano prazen. Jenny je razočarano zaprla vrata in se odpravila nazaj h kosilu. Na hitro je zmetala vase svojo porcijo špagetov, Keithov krožnik pa prekrila s svetlečo aluminijasto folijo, da jih bo lahko pojedel, ko se vrne. Zagotovo bo prišel nazaj sestradan.

Dan se je prevešal v večer, večer se je prevešal v noč. Jenny je zrla skozi kuhinjsko okno. Keithov krožnik je bil še vedno prekrit s folijo in nedotaknjen. *Le kje se obira*, ji je rojilo po mislih. Zaklenila je glavna vrata hiše in se počasi odpravila v spalnico. Legla je na posteljo in zaspala - sama.

V sanjah se je nekajkrat prebudila. Ozrla se je na drugo stran postelje. Še vedno je bila prazna in hladna. In tako je tudi ostalo do jutra. Zdaj že v resnih skrbeh se je izvlekla iz postelje. A sčasoma so skrbi vedno bolj postajale žalost. Vedela je, da je nekaj hudo narobe, a vedela je tudi, da ne more pomagati. Keith se klati nekje po prostor-času, le on sam ve kje.

Tako so minili dnevi in nato že tedni, meseci. Domači prihranki so začeli kopneti in Jenny ni bilo treba biti gospodinja, da je spoznala, da tako ne bo šlo v nedogled. Morala si bo poiskati zaslužek. Vse, kar je znala, je bilo to, kar je počela vse življenje. Bila je le skrbna žena in dobra kuharica, a okoliške restavracije niso potrebovale kuharjev. Nato je dobila telefonski klic. Moški se je predstavil kot uslužbenec elektro podjetja. Računi niso bili plačani, hiša se je pogreznila v temo. Nato se je pred vrati pojavil predstavnik vodovoda.

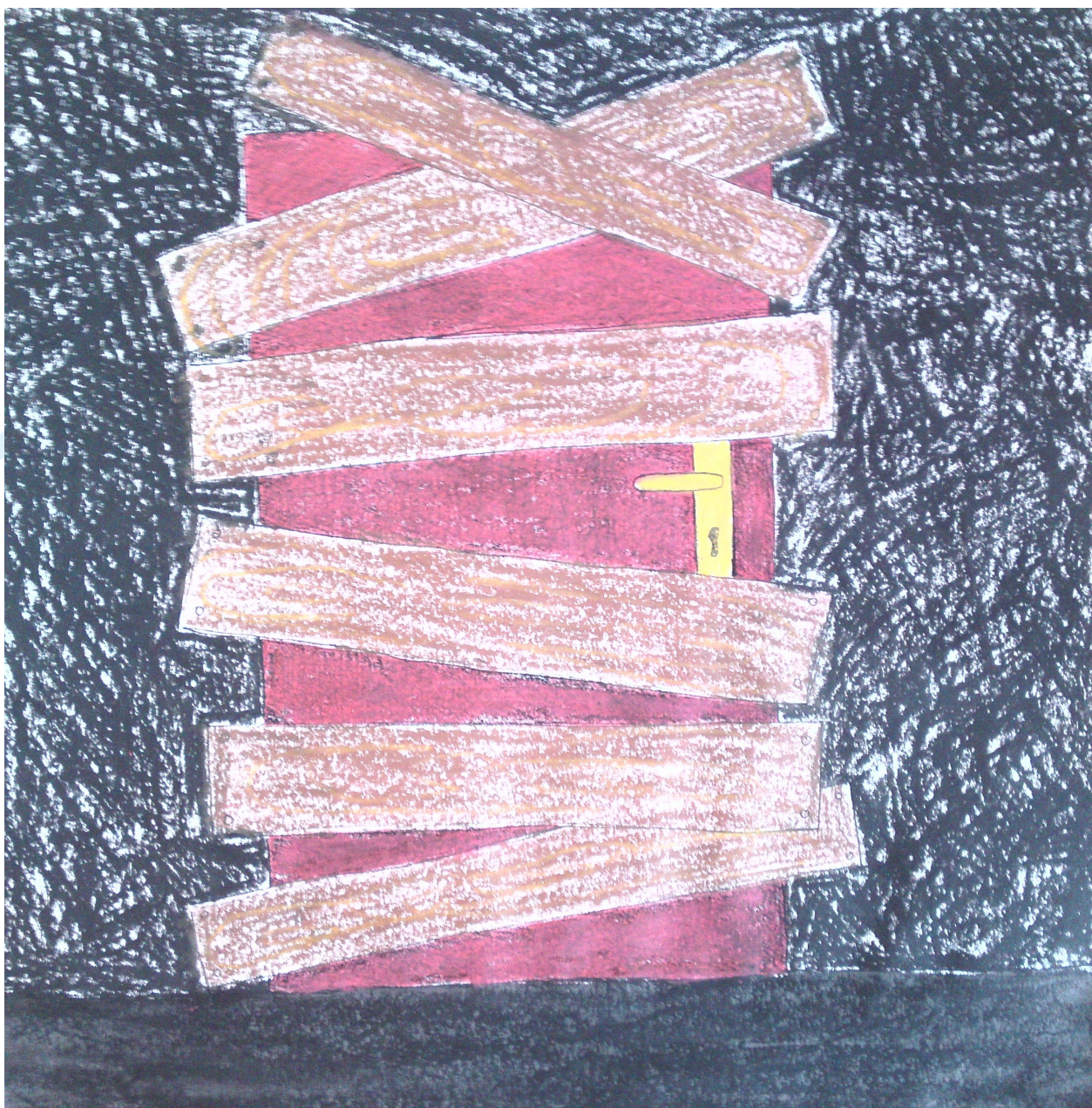
In takrat se je žalost začela prevešati v jezo. Jenny je preklinjala soproga na vse možne načine. Le kako jo je mogel pustiti v taki bedi? S čim si je to zaslužila? Kaj mu je storila?

A prišli so tudi boljši časi in Jenny je tako preživela dvajset let. Dogodki iz preteklosti so bili le še blede senca. Vse, kar jo je spominjalo na tiste dni in moža, je bil Keithov majhen tranzistorski radio, ki ga je ravnokar poslušala. Ura je bila sedem zvečer in čas je bil za obvestila: »Po naših krajih se potika zločinec, ki je pred nekaj dnevi pobegnil iz bližnje kaznilnice. Pristojni organi vsem občanom priporočajo, naj pred spanjem dobro zapahnejo vrata in okna...«

Ravno tedaj je zaslišala nekakšen ropot v zgornjem nadstropju. Nekoliko panično in še vedno pod vtisom besed po radiu je brž odhitela proti omari na koncu hodnika. Vrata omare so zaškripala in pograbila je staro lovsko puško. Vedno je bila nabita za takšne primere. V tistem trenutku so se podstrešna vrata odprla. V temi mraka je lahko razločila obris mladega moškega. Nekoliko se je zganila. Takrat jo je tudi on zagledal. Naglo se je pognal po stopnicah navzdol in proti njej. Ni imela časa razmišljati. Namerila je in

pritisnila na petelina. Moški je le izdahnil: »Jeeeeeennny...« in omahnil nezavesten na tla. Jenny je prižgala svečo, ki je v trenutku razsvetlila prostor. Sredi sobe pod stopnicami je v mlaki krvi ležal dr. Keith Abacus. Bil je ravno takšen, kot se ga je spominjala. Prav nič postaran, čeprav je minilo celih dvajset let, odkar ga ni videla. Kakor da bi se pojavil iz preteklosti.

Tedaj se je zavedla. »Saj se mi je zdel nek znan ropot. Najprej rezek tuleč žvižg in nato pridušen pok. In jaz sem se spraševala, kaj sem mu storila, da se ni vrnil.« Po licu ji je spolzela solza. Prižgala je še eno svečo, moževo truplo pa prekrila s svetlečo aluminijasto folijo.

Bojevnik urnega mehanizma

(orig. Clockworks Warrior)

Avtor: Martin Vavpotič

Hodnik, obložen z modrimi ploščicami, se je zdel še ožji kot prejšnjič. Carrus je znova zagledal zakleto besedo, napisano nad velikimi lesenimi vratmi.

Urarstvo. Kakšna beseda sploh je to? »Torej pričakujete, da bom sestavljal ure?« je rekel z votlim glasom.

Na Gastonov obraz se je prikradel droben nasmešek. »Nekaj podobnega.«

»Sovražim ure,« je zamrmral Carrus. Verjetno je bilo dovolj glasno, da bi Gaston utegnil slišati, vendar ga to ni skrbelo.

Gaston je dosegel težka lesena vrata na koncu hodnika in se uprl vanje. Ko je videl mimo njih, se je Carrusu povesila čeljust. »Kaj za vraga...«

Vsepovsod so skozi zrak na nežnih krilih frfotali majhni predmeti. Sprva je mislil, da so ptiči, vendar so bila njihova telesa iz medenine, ki se je bleščala v sončni svetlobi. Zgornjo polovico sten so sestavljala velika okna; sončna svetloba je lila v prostor.

»Kakšen kraj je to?«

»Vaš oddelek,« je rekel Gaston mimogrede.

Na nasprotni strani prostora so sedeli ljudje, sključeni nad svojimi mizami in od blizu gledali na svoje delo. Njihove dlani so bile sprva videti prazne; morali so držati zelo majhno orodje, da se jih s takšne razdalje ni videlo. Na glavah so nosili najbolj nenavadna pokrivala, kar jih je Carrus kdaj videl. Tanki žičnati obroči, polni leč, so viseli okoli njihovih ušes. Vsake toliko je kateri od njih segel ponje in si katero od leč nastavil pred obraz. Nekateri so zamenjali več leč preden so našli pravo nastavitev.

»Pozor, vsi skupaj,« je zaklical Gaston. Vsi so pogledali iznad svojega dela. »Naš najnovejši član je prispel. To je Carrus Vertigelli.«

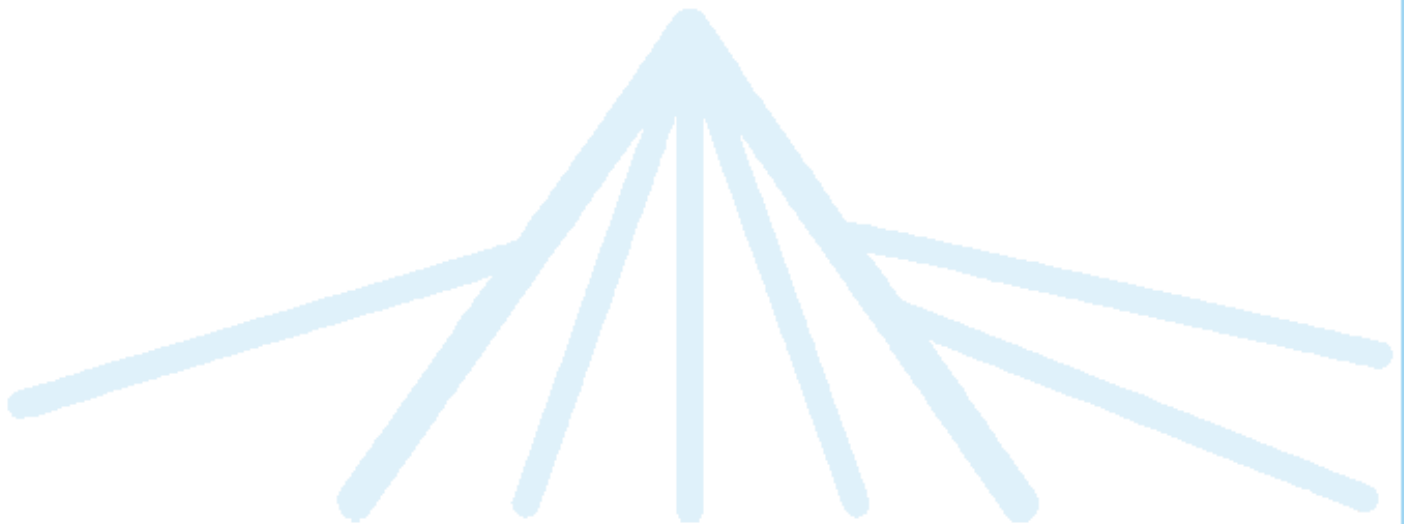
Odložili so svoje orodje in vso svojo pozornost usmerili vanj. Vsaj eden od njih je naravnost strmел. Carrusu je postalo neprijetno ne glede na to, da so ljudje vedno radi strmeli vanj. Uspel se je nasmehnuti in vljudno pomahati.

Vsi razen Gastona so bili njegovih let. Videti je bilo, da sta oba spola enakovredno predstavljena. Ženska s kostanjevo rjavimi lasmi, povezanimi v čop, se mu je nasmehnila, da je Carrusu postalo nerodno in je moral pogledati stran. Pred nesrečo je bil premlad, da bi razmišljal o dekletih, po nesreči pa ni bil nekaj, kar so mlade ženske iskale kot možnega partnerja.

»Veliko se mora naučiti in to čim hitreje,« je govoril Gaston. »Taudal, hočem, da se nehaš spogledovati s Carrusovim stolom in mu pokažeš osnovno delovanje vočesa.«

»Česa?«

»Vočesa,« je spregovoril tisti, ki je tako neprijetno strmел vanj, dvignil obe roki v zrak in pomigaljal s prsti na komičen način. »Brneče zadevice. Upam, da si jih opazil. Mi jih gradimo.«

Konec poti?

Avtor: Miha Pleskovič

Hodiš po poti. Nenadoma se ustaviš in se zazreš v svoje korake. Veš, kam si nameraval stopiti naprej, a si se moral kljub temu vprašati. *Kaj pa, če bi naslednji korak naredil bolj v desno? Ali v levo? Kaj pa, če bi ga naredil daljšega ali krajšega od prejšnjega? Če se ne bi ustavil, bi lahko to naredil? Ali bi bil moj korak nič drugačen od stotih drugih za mano?*

Ozreš se za seboj. Vidiš stopinje. Pet, deset, dvajset, sedemdeset, tristo, tisoč, milijon odtisov. Svet okoli tebe se stemni. Ne vidiš več stopinj, ampak slike svojih preteklih dejanj. Vsaka stopinja je odsevala tvojo odločitev v življenju. *Toda a so to res? So bile to res odločitve?* Prelom v življenju, ko se moraš odločiti za eno izmed dveh stvari. Ena se te drži vse tvoje življenje. Druga gre svojo pot. *Toda nobene druge poti ni, samo tista, po kateri hodim. Če je ta pot, po kateri hodim, ki se imenuje usoda, res tako enosmerna, kot jo vidim, zakaj potem smatram svoja dejanja kot odločitve?*

Svobodna izbira. Največja iluzija v našem življenju. Ko se ustaviš in se zaveš, da bi kaj v svoji preteklosti drugače naredil ali se drugače odločil, si ustvariš namišljeno drevo možnih izhodov, vsaka veja se razteza v svojo smer. Toda to ni tvoja usoda. Tvoja usoda je dolga ravna črta. Brezkompromisna, hladna. Vse, kar si naredil, te je privedlo točno do tega trenutka. Brez stranpoti, nobenih bližnjic. Dolga, ravna črta.

Gledaš v svoje korake in se sprašuješ, kako je lahko prišlo do tega. Življenje je krut spremljevalec. Na začetku ti ponuja vse možnosti, usodo ti pokaže kot drevo. Življenje te prime za roko, ti pa mu pustiš, da te vodi. Toda vedno dlje, ko te vodi, vedno bolj spoznavaš, da hodiš po ravni poti. Nekje na levo opaziš sebe, priključenega na aparate v bolniški postelji. Tvoji starši so pravkar prikimali zdravniku. Na desni strani si pravkar dobil zlato medaljo. Vsa množica ti z vsem glasom vriska. Želiš hoditi tudi po drugih poteh, toda življenje te neumorno drži za roko. Hočeš se mu izmuzniti, mu zbežati, toda namesto tega se ga še trdneje okleneš. Veš, da brez njega tudi pot ne obstaja. Brez njega ni cilja. Ti si pa tako zelo želiš, da izveš, kam te življenje pelje. Pocuka te za rokav. Razumeš njegov namig in hitreje stopiš.

Gledaš v svoje korake. Opaziš, da se ti je vezalka na čevlju odvezala. Za trenutek izpustiš roko in se skloniš, da si jo nazaj zavežeš. Sprašuješ se, če se bo ta neskončen sprehod kdaj končal. Bo nekoč prišel čas, ko se bo tvoje življenje ustavilo in ti reklo: »Prispela sva«? In ko bo končno prišel ta čas, kaj boš videl?

Proti tebi se stegne roka. »Si že pripravljen?«

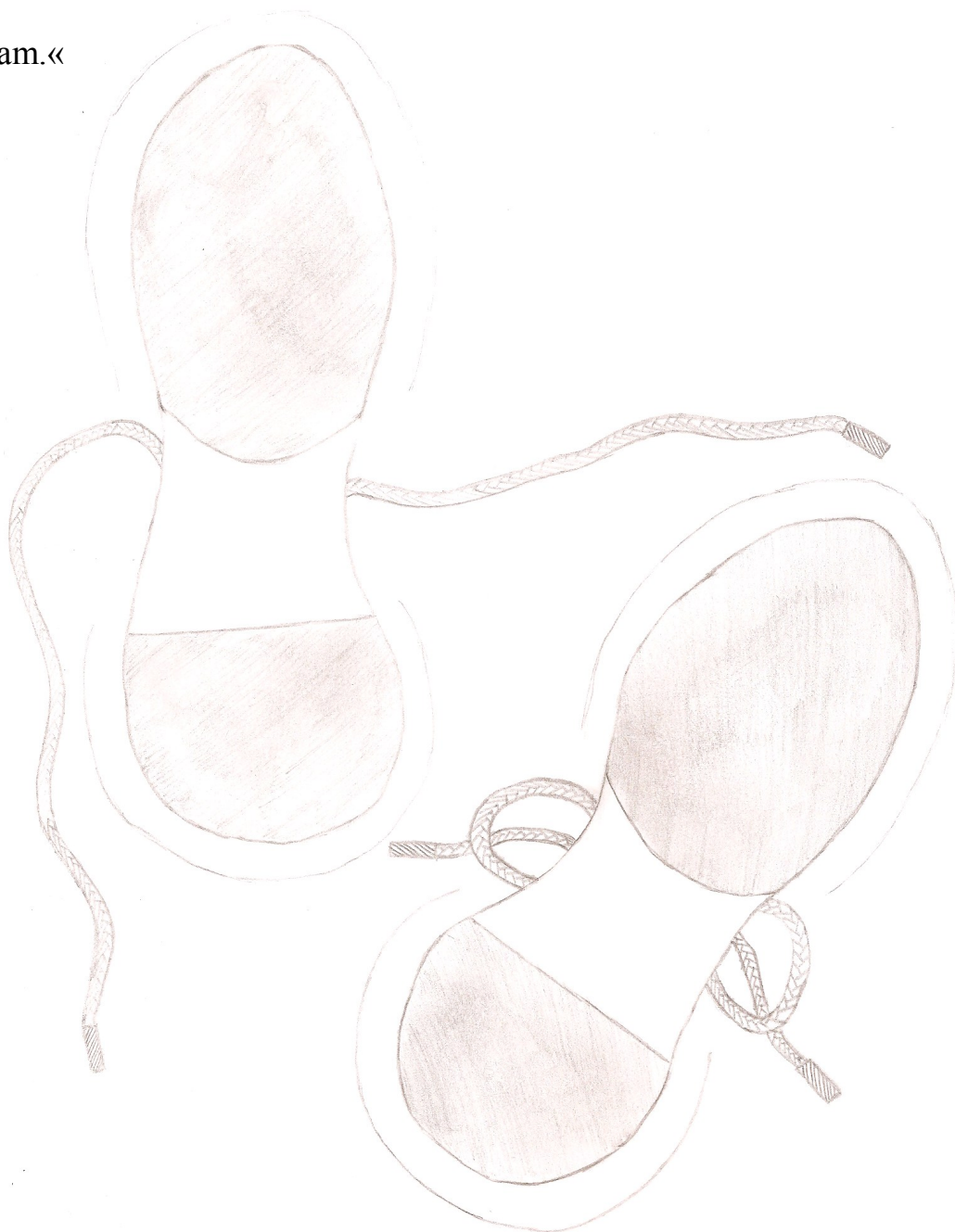
»Ja.« Vstaneš in primeš za roko.

»Bo še dolgo?« vprašaš.

»Ni več daleč. Samo še malo,« ti odgovori.

Ves srečen stopiš naprej.

»Komaj čakam.«

The Halfling Campaign:

The story of Glyphios and his march against the orcish hordes

Author: Martin Vavpotič

It was the beginning of high summer in the land of Katalia when my master, general Glyphios, addressed the high council of Katalia. All 244 members of the assembly were present, with general Glyphios taking the speaker's stand. It was the manner of these Katalians, a city-dwelling tribe of what was called halflings in other countries for their short stature, to sit while listening and to stand if speaking. In fact, standing up was a manner of indication that one desires to speak.

My master was not a man of great eloquence. Nor was general Glyphios a man to talk sweetened words to get what he wanted. His speech was coarse and terse, his voice perfect for barking commands of battle. Our nation holds such voices in high regard, calling them 'battle pillars' for their ability to maintain order in dire circumstances. It was not, however, a voice for long speeches.

My master came to the assembly wearing his battle armor; it was the only thing he had close to exquisite garb. Compared to these Katalians who were strutting about in every possible color, my master seemed hard as stone.

In truth, he was harder.

Thus my master spoke: »Men of Katalia. I hear that you are growing impatient with my strategies. You have voiced your wishes to cross the Panagoria River and retake the lands taken by the Orcish invader. I applaud your tenacity but I also question your wisdom.«

Murmurs of dissatisfaction greeted this. As I've said, it was not in my master's manner to flatter. In my humble and inexperienced opinion, I wondered if swallowing one's pride would not be a more prudent choice, yet my master was not one who would humiliate himself by speaking different than what was in his heart.

Now, a Katalian stood up, waiting for the assembly to come to order. I recognized this man as Pinkot, a man of great stature among the Katalians. »Esteemed members of the assembly, with your permission I would answer our honored guest.« At the same time, this was a rebuke to my master, calling him a guest in this land, reminding him to mind his manners. »You urge us to remain on the defensive. You have burned the bridges that

cross Panagoria River, granting the enemy huge swaths of our land.« He turned around a bit, like a prancing peacock in his coloured robes. »I believe I speak the mind of every oligarch sitting in this honored chambers: a defensive position will not win our country back. You must go on the offensive.«

Other members of the council were murmuring assent by the first sentence. With the second one, they rose to their feet like a wave upon a surf, cheering their agreement. Throughout this speech, my master Glyphios remained quiet, seemingly calm. No emotion escaped his features.

Pinkot sat, basking in his crowd-rousing success. Then, when the tumult was beginning to quiet down, my master called out. »To attack a land is not the same as defending one. You have only seen one face of war and that is the defensive one. As soon as you cross the River, you are in enemy territory. You will have to attack your enemy, not wait for him to come to you as you have done so far. You will have to draw supply lines, making yourselves vulnerable to being cut off. Most important, your troops are not yet fit for offensive warfare. We need time to train them properly...«

»You speak as if your form of warfare demands any great skill.« No one seemed to mind that Pinkot has interrupted my master most impolitely, not even bothering to signal his intentions by standing up. »All it is is standing in line with others, holding a long pole with a sharp point. The enemy can either avoid us or be speared like a fish in a stream. The longer we train, the longer our enemy has to strengthen their own hold upon our land.«

More murmuring from the others. My master scanned the room but said nothing.

Now an older member of the assembly stood up; this one in very modest colors. He spoke in a slow and calm voice. »You were brought here to drive the orcish foe off our land, general Glyphios. And yet you refuse to do so. One cannot help but think if this is a sign that you might be in league with the aggressor.«

I drew in my breath sharply, yet succeeded in keeping my silence as was my place. It was the halfling's own ignorance which preserved him. Had he been a member of our own race, such an insult would surely demand the spilling of his blood upon the assembly floor.

My eye swung towards my master, his features dark as a thunderstorm. When he finally spoke, it was in a tone that was remarkably calm. »My scouts and refugees fleeing conquered territory inform me that the invaders have established large farms for raising pigs. Apparently, they ignore wheat and barley fields, which means those pigfarms are their sole food supply. If we can hit those, we will force them to retreat or they will

starve. However, the closest of such farms is ten days away. You can be certain that they will try to stop us from reaching and taking it. For such a venture to succeed, we would need to bring a massive force, capable of withstanding cavalry attacks as we make our way towards that farm. It must be able to roust the Orcs from a dug-in position, take the facility, destroy it if necessary or better yet to fortify it and hold it against attempts of retaking it.«

This caused silence. The assembly chamber was as quiet as a crypt until Pinkot asked: »How many?« This was an important question since all armed forces these Katalians raised would be funded by men in this room. They wanted to know how much this is going to cost them.

»Two divisions of pikemen, ten thousand strong. Each. Also...« My master had to raise his voice above the murmuring now, »... at least two thousand slingers with lead bullets. This is just for combat body. I will also need a brigade of engineers who will establish a stronghold around the facility.«

My master let the hisses and whispers wash over him as he stood there in his shining armor. It seemed the noise would go on forever. Finally, the assembly quieted down and the older man who unknowingly offended my master before said: »Your words will be weighed carefully by this assembly.«

My master made a slight bow and hastily departed the chamber, with me on his heels.

We returned to the lodgings that had been offered to us. My master shed his armor and sat down, all in complete silence. I busied myself by bringing him dinner and putting his armor on the mannequin. »Spit it out, Dolfos.« Despite being lost in his thoughts, my master did not fail to notice my mind was troubled.

I turned to him and spoke. »You asked them for a large force, master. Everyone saw it is because you think they will deem it too expensive and cancel the campaign before it has begun.«

»You are mistaken, Dolfos. If they want me to retake their land, I will do it. I asked them for so much because I think I will in fact need it.«

»But we've won every engagement so far, master. The Orcs are ferocious warriors yet they fight with bravado and blind passion. As frightening as they may seem, they are no match for dwarven tactics and dwarven trained halflings.«

My master chuckled; it was not a light-hearted laugh.

»Mark my words, Dolfos. As soon as we cross the River, their outriders will carry the word of our advance to their commanders. Beyond that river is an open plain, ideal for cavalry warfare. No matter how many of us, we shall be on foot. They will have the initiative and the advantage of home turf. They will throw everything they have at us and they will not surrender until we kill too many to count.«

»Surely they will not sacrifice their own people in such large numbers, master. Sufficiently bloodied, they will fall back as they have done until now.«

»No,« my master replied. »Not this time. Don't you see, Dolfos? Those pig farms are their lifeline; there are a dozen of them in the conquered territory or so the refugees claim. A single farm feeds one twelfth of their entire army. Which means if they lose it, they lose their men without us drawing blood at all. Any commander would sacrifice at least that many troops to defend it without thinking twice. This is basic logistics we speak of. If they have reinforcements on the way, which in my opinion is more than likely, they need those farms even more. Meaning they are willing to sacrifice even more of their own troops to hold them. Once we cross that river, we are stepping into a bloodbath and our beloved hosts have no idea what this means. I fear once they learn, it may be too late.«

NESKONČNOST IŠČE SVEŽE AVTORJE PRISPEVKOV

Imate mogoče idejo ali že narejen članek, recenzijo ali zgodbo?

Ste ustvarili pesem, celotno poezijo ali kratek stih?

Ste uspeli narisati skico, risbo, ilustracijo ali strip?

Ali bi radi soustvarjali glasilo in aktivno sodelovali pri nastajanju?

Pri Neskončnosti smo vedno odprti za nove ustvarjalce. Če vas zanimajo področje znanstvene fantastike, fantazije, horrorja in/ali spekulativnih umetnosti ter bi želeli sodelovati, nas obiščite na naši spletni strani www.prizma.si ali nam pišite na neskoncnost@prizma.si. Z skupnimi močmi bomo poskrbeli, da bo Neskončnost z vsako novo številko bogatejša, barvitejša in obsežnejša.

Prigrizek na senj kresne noči

Avtor: Rebeka Čajo

